

Toolkit voor docenten en studenten over transdisciplinaire aanpak van actuele problemen

Inleiding	3
Soorten beweging en bewegingsanalyse	4
De belangrijkste structuren en eigenschappen van een beweging	4
De classificatie van de bewegingen	5
Moties van feiten	5
Moties van waarden	6
Beleid van moties	7
Analyse van de motie en opbouw van de zaak	8
De sleutelwoordenmethode	9
De methode van belanghebbenden	10
De voorraauditgiftmethode	11
Aanvullende overwegingen	11
Waarden	11
Implementatie in de praktijk	12
De inhoud van de andere kant	12
Je zaak inlijsten	12
Plaats en tijd	13
Principebewegingen - trefwoorden	13
Beleidsmoties - model	14
Onderzoek doen voor een debat	14
Inleiding	14
Onderwijs over het ontdekken van problemen	15
Methoden voor het ontdekken van onderzoek	16
Debatonderwerpen genereren	17
De concept-stakeholdermethode gebruiken	18
Onderzoek doen	20
Je materiaal vinden en interpreteren	20
Conclusie	21
Bronnen	22
Casestudies van debatgevallen	22
Dit huis zou farmaceutische patenten afschaffen	22
Definitie	22
Context	24
Probleem	26
Argumenten voor Stelling	26
De bestaande patentstructuur leidt tot hoge medicijnprijzen,	26

Patenten dwingen farmaceutische bedrijven om zich alleen te richten op ziekten die de rijke bevolking treffen en negeren ziekten die de bevolking van onderontwikkelde landen treffen.	30
Octrooien beperken het recht van mensen op toegang tot kennis	32
Argumenten voor oppositie	36
Zonder de inkomsten uit octrooimonopolies zou farmaceutische R&D tot stilstand komen, waardoor patiënten van nieuwe behandelingen verstoken zouden blijven.	36
Octrooien stimuleren inheems onderzoek.	38
Het octrooimonopolie is een gunstig monopolie voor kennis en stelt kleine bedrijven in staat om onafhankelijk te blijven.	39
Dit Huis is tegen CO2-emissiedoelen voor zich ontwikkelende economieën	42
Definities	42
Strategische overwegingen	43
Argumenten voor Stelling	43
Economische ontwikkeling ontwikkelingslanden belangrijker dan klimaatbescherming	43
Ontwikkelingslanden verdienen het zich zo snel mogelijk te ontwikkelen	46
Emissiedoelen zouden leiden tot verzet van burgers in ontwikkelingslanden	48
Argumenten voor oppositie	50
Klimaatverandering moet topprioriteit zijn	50
Emissiedoelstellingen voor ontwikkelingslanden voorkomen "outsourcing" van emissies	53
Emissiedoelen staan economische groei niet in de weg	56
De THBT-media moeten de nadruk leggen op de verwezenlijkingen van immigranten in plaats van op hun uitsluiting, lijden of kwetsbaarheid.	58
Context, definitie en model	58
Argumenten voor Stelling	60
Negatieve verhalen ontkrachten	60
Positieve versterking en integratie	62
De rol van de media	63
We zouden meer immigratie moeten willen	64
Argumenten voor oppositie	65
Verplichting van de media om waarheidsgetrouw te berichten	65
Het risico van selectieve vertegenwoordiging van modelminderheden	67
Potentieel verzet van het publiek	70
Strategische overwegingen, taal en ethische overwegingen	70
Bronnen	73
Dit huis is van mening dat natuurlijke hulpbronnen nooit in handen mogen zijn van particuliere actoren	74
Definitie	74
Context	74
Argumenten voor stellingen	74
Privébezit van natuurlijke hulpbronnen is schadelijk voor het milieu	74
Privébezit van natuurlijke hulpbronnen is immoreel	76
Privatisering van natuurlijke hulpbronnen schaadt het economisch welzijn van	

de samenleving	77
Argumenten van de oppositie	78
Particulier eigendom van natuurlijke hulpbronnen bevordert economische groei en welvaart	78
Privébezit van natuurlijke hulpbronnen is een basisrecht	79

Inleiding

Voor je ligt resultaat 3 van het GEASA-project. Dit resultaat is bedoeld als hulpmiddel voor zowel docenten als leerlingen om de debatmethodologie beter te begrijpen en toe te passen in de klas.

De eerste paar hoofdstukken behandelen enkele theoretische inzichten over hoe bepaalde concepten in debatteren (analyseren van een motie, onderzoek, argumentvorming) het best kunnen worden benaderd en bieden praktische tips voor studenten en docenten over hoe ze die vaardigheden onder de knie kunnen krijgen en kunnen toepassen om de andere resultaten van dit project te begrijpen.

Een aanzienlijk deel van R3 bestaat uit casestudies - uitgebreide verzamelingen van definities, context en argumenten voor en tegen vier verschillende debatmoties.

Aan de ene kant dienen deze case studies als voorbeeld van de uitkomsten die debatmethodologie kan produceren. In Result verwijzen we naar argumenten, weerleggingen en volledige casussen. Lezers kunnen op Resultaat 3 vertrouwen om deze concepten beter te begrijpen en om hun implementatie van de lesplannen die we ontworpen hebben te verbeteren, evenals de algemene pedagogische principes van dit project.

Bovendien fungeren de casestudies als werkbladen, ze kunnen bijvoorbeeld worden gebruikt voor oefeningen in weerlegging of casusanalyse. We moedigen docenten aan om er creatief mee om te gaan en ze eventueel te gebruiken als hulpmiddelen in de klas. Debatteren in de klas vereist vaak veel voorbereiding om het goed te doen, de casussen zijn een manier om die voorbereiding te gebruiken. Debatcases bestaan in geen geval uit 'perfecte' argumenten en analyses. Integendeel, aangezien ze ontwikkeld werden door verschillende profielen van individuen (leerkrachten, debatcoaches, universiteitsdocenten, onderzoekers, voormalige debaters, ...) uit heel Europa, zijn ze een weerspiegeling van de verschillende argumentatiestijlen die in de hedendaagse Europese onderwijsomgevingen gebruikt worden.

Soorten beweging en bewegingsanalyse

Op de volgende pagina's gaan we ervan uit dat we, wanneer we het over het debat hebben, in zijn geheel verwijzen naar gereguleerde debatformen (zoals Brits Parlementair, Popper, WSDF, Lincoln-Douglas en vele andere), met hun regels en eigenaardigheden. In dit opzicht is een debat een discussie of, om een preciezer definitie te gebruiken, een uitwisseling van argumenten, weerleggingen en standpunten over iets dat gewoonlijk "motie" wordt genoemd. Daarom kunnen we de motie ook definiëren als datgene waar het debat over gaat, wat betekent dat een motie de kansen van de debaters beperkt om heen en weer te gaan en om bepaalde of ongemakkelijke kwesties en vragen te vermijden. In de regel vindt een debat plaats tussen groepen mensen, meestal "teams" genoemd, verdeeld in twee partijen; de ene partij steunt de motie (de Propositie-kant) en de andere is tegen de motie (de Oppositie-kant). Dit betekent dat elke motie, om als een goede motie beschouwd te worden, discutabel moet zijn: met andere woorden, een goede motie moet beide teams een echte kans geven om het debat te winnen en het moet een probleem betreffen dat echt besproken kan worden door twee tegenovergestelde posities.

Zodra we deze basisprincipes hebben verduidelijkt, is het mogelijk om verder te gaan met de kenmerken van een motie: op de volgende pagina's zullen we de structuur, de eigenschappen, de classificatie, de analyse en de definitie van de debatcasus aan de hand van de motie kort toelichten. Rekening houdend met wat in de eerste regels is geschreven, namelijk dat er veel gereguleerde debatformats zijn, gaan we verder met het beschrijven van de algemene en belangrijkste kenmerken die de meeste formats gewoonlijk gemeen hebben.

De belangrijkste structuren en eigenschappen van een beweging

Een motie moet heel duidelijk gestructureerd zijn, zowel wat de grammatica als wat het begrip van de inhoud betreft. De motie "THBT (=This House Believes That) in de Europese Unie moeten de belangrijkste beslissingen worden genomen door een meerderheid en niet unaniem" voldoet aan die twee eisen: het is grammaticaal correct en perfect begrijpbaar. En het is ook discutabel, want iemand zou partij kunnen kiezen voor de Proposition en de motie steunen, en iemand anders zou partij kunnen kiezen voor de Opposition en zich ertegen verzetten. Dit is de belangrijkste reden waarom het heel belangrijk is om een motie correct op te stellen: als we de

motie verkeerd uitdrukken volgens de grammaticale regels of als de boodschap niet duidelijk en logisch is, slagen we er niet in om de beginstap van een debat te zetten en wat er dan gebeurt zal niet leiden tot goed en productief werk voor onze studenten en voor ons.

Er zijn ook andere redenen waarom een motie duidelijk moet zijn, vooral als de debaters beginners of heel jonge studenten zijn: het moet ook altijd mogelijk zijn om een context te bouwen waarin de motie geplaatst kan worden. Die context, meestal kader genoemd, is een soort grote container waarin de motie kan worden geplaatst om over gedebatteerd te worden. Bij de voorgaande motie als kader zouden we ons de huidige oorlogssituatie tussen Oekraïne en Rusland kunnen voorstellen, of de grote vragen over immigratie of andere belangrijke argumenten.

De classificatie van de bewegingen

Er zijn veel manieren om de moties te classificeren en elk van hen beantwoordt aan logische en functionele principes. De meest gebruikelijke classificatie van de moties, die door veel gereguleerde debatformats wordt gedeeld, verdeelt ze in drie typologieën. Er is echter één ding dat aan het begin van de volgende uitleg moet worden verduidelijkt: de classificatie van de moties die zal worden getoond, moet niet te rigide worden genomen - dankzij de praktijk zal elke debater en elke coach (d.w.z. elke docent) ontdekken dat deze klassieke typologie ook zeer nuttig is voor experts, maar ze is inderdaad zeer rijk aan verschillende tonaliteiten. Het betekent dat de debaters en de coaches snel zullen beseffen dat het erg moeilijk is, misschien is het beter om te zeggen onwaarschijnlijk, dat een beweging slechts tot één typologie behoort. Zodra dit algemene idee is vastgesteld, kunnen we de gebruikelijke klassieke classificatie van de moties behandelen, die ze in drie typologieën verdeelt: moties van feiten, moties van waarden, en moties van beleid (beleidsmoties).

Moties van feiten

Deze moties hebben betrekking op de werkelijkheid, meer precies of iets is of niet is, was of niet was, zal zijn of niet zal zijn: daarom worden ze "moties van feiten" genoemd. "THBT aan het einde van deze eeuw zal de wereldbevolking verdubbeld zijn": dit is een voorbeeld van een motie van feiten, want tijdens het debat moet de Propositie argumenten aanvoeren die voornamelijk gebaseerd zijn op feiten, gegevens en wetenschappelijke hypothesen om de motie te ondersteunen; aan de andere kant moet de Oppositie argumenten aanvoeren die voornamelijk gebaseerd zijn op feiten, gegevens en wetenschappelijke hypothesen om de motie te bestrijden.

We moeten nooit vergeten dat een debat plaatsvindt voor een of meer juryleden (meestal een oneven aantal): dit betekent dat elke partij het doel om het debat te winnen alleen kan bereiken door de rechter(s) te overtuigen, maar dit betekent ook dat elke partij een of meer standaarden naar voren moet brengen om de rechter(s) in staat te stellen te beoordelen of een team zijn eigen doel heeft bereikt. In het geval van de voorgaande motie zou de Propositie het debat kunnen winnen door te beweren dat een bepaald geboortecijfer de verdubbeling van de wereldbevolking zal bepalen en vervolgens de wetenschappelijke consistentie van dat geboortecijfer aan te tonen. De oppositie zou in plaats daarvan kunnen winnen door precies dezelfde maatstaf aan te houden, maar dan door te beweren dat de door de stelling vastgestelde maatstaf (geboortecijfer) niet wetenschappelijk bewezen is of onwaarschijnlijk is. Rekening houdend met wat is aangenomen over de moties van feiten, volgt hieruit dat deze typologie, ook al is ze duidelijk gebaseerd op bewijs, toch enkele voorwaarden vereist om goed te kunnen debatteren.

Bewegingen van waarden

Deze moties gaan over de inherente waarde van iets of, om het idee beter uit te drukken, gaan over het oordeel over de morele of esthetische waarde van een gebeurtenis, een situatie of een feit dat moet worden gekwalificeerd in overeenstemming met wat algemeen wordt verondersteld goed of fout, goed of slecht, aangenaam of onaangenaam te zijn. "THS (=This House Supports) the abortion as a inalienable women's right": dit is een voorbeeld van een motie van waarden, omdat de indiener tijdens het debat argumenten moet aandragen waaruit blijkt dat er menselijke, sociale of morele waarden zijn die de motie ondersteunen, zoals het recht om over het eigen leven en lichaam te beschikken en het recht om te beslissen om een kind wel of niet ter wereld te brengen. Die kant moet in staat zijn om de rechter(s) te laten inzien hoe belangrijk die rechten zijn en hoe hard ze nodig zijn in de wereld van vandaag en in hedendaagse samenlevingen. Daarentegen zou de oppositie met argumenten moeten komen die laten zien dat er andere waarden zijn waar de rechter(s) zorgvuldig rekening mee moeten houden, zoals de rechten van het ongeborn kind; of ze zou een andere weg kunnen inslaan, door te laten zien welke gevolgen het overnemen van het standpunt van de oppositie zou kunnen hebben voor vele andere soortgelijke waarden en dus voor de samenleving en voor mensen. Zoals uit het gegeven voorbeeld blijkt, wordt over het algemeen aangenomen dat een waardenbeweging een object van discussie bezit (in dit geval abortus als recht) en een evaluerende uitdrukking die verbonden is met dat object (onvervreemdbaar). Er zijn nog andere formules voor deze typologie, en de meest voorkomende zijn om dingen (of mensen, waarden, gedragingen...) te vergelijken, die vaak als tegengesteld worden ervaren (bijv.: "TH verkiest De Odissy boven De Ilias"), of om een oordeel te geven over iets (of een persoon, een waarde, een

gedraging...) dat als absoluut wordt uitgedrukt (bijv.: "THBT de oorlog tegen Irak slecht").

Beleid van moties

Deze moties gaan over iets dat gedaan moet worden, meestal in een bepaalde situatie.

"THW (=This House Would) accept Ukraine to become a member State of the European Union": this is an example of policy motion, because the Proposition not only has to debate about something that should be done (i.e. a policy, and in this case that Ukraine should enter the European Union as a member State) and about the reasons for that political choice (i.d.w.z. argumenten over het belang voor de Europese Unie om uit te breiden naar het Westen voor economische of militaire doeleinden); maar het moet zich ook een hedendaagse realistische situatie kunnen voorstellen waarin die keuze en redenen moeten worden geplaatst (d.w.z. beweren dat er een reëel en concreet gevaar bestaat dat Rusland zijn invloed zal uitbreiden naar het Oosten).

Dit betekent dat, voordat er over een beleidsmotie wordt gedebatteerd, de Propositie het kader van de motie moet definiëren en expliciet moet maken welk groot probleem (kwestie, vraag; ten minste één) wordt opgelost door "ja" op de motie te antwoorden. De Oppositie heeft verschillende lasten en moet in de regel de status quo verdedigen (= hoe de dingen nu in de echte wereld zijn: in dit geval dat Oekraïne geen lidstaat van de Europese Unie moet worden), zelfs als soms een andere keuze gemaakt zou kunnen worden: de oppositie kan bijvoorbeeld (geheel of gedeeltelijk) het uitgangspunt van de motie, het kader en de door de stelling beschreven problemen onderschrijven, maar zich verzetten tegen de door de stelling aangedragen oplossingen, door voor al die vragen en kwesties andere oplossingen voor te stellen en aan te tonen dat de oplossingen van de oppositie de voorkeur verdienen boven die van de stelling. In het geval van deze motie zou de oppositie het eens kunnen zijn met de Propositie over de gevaren veroorzaakt door de expansie van Rusland naar het oosten en over de noodzaak van sterkere economische pacts met Oekraïne, maar zij zou kunnen aanvoeren dat de toetreding van Oekraïne tot de Europese Unie een harde oorlog om energie zal veroorzaken die de Europese Unie zelf meer kwaad dan goed zal doen. Desalniettemin moet de oppositie altijd laten zien dat het door de Propositie geplande beleid niet juist is, of dat het niet haalbaar is, of dat het meer schade zal veroorzaken dan voordelen, of dat het probleem (kwestie, vraag) dat door de Propositie wordt opgeworpen verkeerd is of niet zo relevant dat het zulke enorme veranderingen op vele gebieden zal veroorzaken, zoals op politiek, militair, economisch en strategisch gebied. De Propositie heeft ook nog een andere last,

omdat het een plan moet voorstellen, wat een korte maar duidelijke en logische uitleg is over hoe het team de motie zou implementeren. Het plan moet strikt verband houden met het kader en de problemen die zijn vastgesteld, en het vertegenwoordigt een van de basisstappen van het debat, omdat het een soort intentieverklaring moet zijn waarin enkele basisprocedures moeten worden uitgelegd. Het plan moet bijvoorbeeld overwegen of er enkele tussenstappen moeten worden genomen voordat het uiteindelijke doel van de motie wordt bereikt, of het moet de grootste problemen behandelen die worden veroorzaakt door de veranderingen die in de motie worden gevraagd, of het moet overwegen en voorzien hoeveel tijd er nodig is om die veranderingen te verkrijgen. Met betrekking tot onze motie zou het plan van de indiener bijvoorbeeld moeten ingaan op de stappen die nodig zijn om Oekraïne lid te maken van de Europese Unie volgens de grondwet van de Europese Unie, of op de vraag hoe de unanimiteit van de staatsleden over de toetreding van Oekraïne tot de Europese Unie kan worden verkregen, enzovoort. Het plan van de Propositie aanvechten en (geheel of gedeeltelijk) afwijzen door aan te tonen dat het inconsistent is of zwakke punten bevat in een van de belangrijkste lasten van de oppositie.

De gegeven uitleg over de classificatie van de motie is kort en beperkt tot de essentiële punten; nu moet echter duidelijk zijn wat al eerder is geschreven, namelijk dat het heel moeilijk is om te debatteren over een motie die volledig tot slechts één typologie behoort, omdat de waarden over het algemeen ook betrokken zijn bij de moties over feiten en bij de beleidsmoties.

Analyse van de motie en opbouw van de zaak

We hebben kort stilgestaan bij de basisbegrippen over de structuur en de typologie van de moties; nu kunnen we overgaan naar een andere belangrijke vraag: hoe ga je aan de slag met een motie en hoe geef je een debat de juiste structuur.

Een uitstekende manier om je voorbereiding te beginnen is om te bedenken waarom de motie is gekozen om over te debatteren. De meeste moties komen niet uit de lucht vallen, maar hebben te maken met een onderwerp dat in de samenleving besproken wordt.

Wat gebeurt er de laatste tijd in de wereld? Als je het nieuws hebt gevolgd, zou je op de hoogte moeten zijn van belangrijke hedendaagse problemen. Hoewel het misschien zo lijkt vanuit je sociale bubbel die wordt versterkt door algoritmes van sociale media, zijn problemen zelden eenzijdig. Het volgen van onafhankelijke mediakanalen van hoge kwaliteit en het verkrijgen van informatie uit verschillende bronnen kan je helpen om de houding van verschillende belanghebbenden ten

opzichte van de beweging te begrijpen. Je laten inspireren door echte argumenten zal het proces van het opbouwen van een zaak makkelijker maken.

Laten we eens kijken naar de volgende motie: "Tegen 2030 mogen er in de Europese Unie alleen nog voertuigen met een elektrische motor worden verkocht". Volgens de typologie die eerder is uitgelegd, kunnen deze moties worden geclassificeerd als een beleidsmotie, maar nu moeten we de casus bouwen, dat wil zeggen de hele structuur opbouwen die onze interpretatie van de motie zal ondersteunen, inclusief waarden, plan, argumenten en wat er ook voor nodig is. Het eerste wat we moeten doen is een kader creëren: we kunnen verwijzen naar het milieu, naar vervuiling, naar klimaatveranderingen, naar de stijging van de temperatuur op aarde. Deze overwegingen, mits goed verwoord, vormen het kader: het doel is om de rechter(s) ervan te overtuigen dat er enorme problemen zijn en dat het antwoord "ja" op de motie een goede oplossing hiervoor kan zijn, al is het maar gedeeltelijk. Dan is het nodig om een aantal belangrijke woorden van de motie te definiëren. Dit is een last van de Propositie (maar de oppositie zou de definities van de Propositie kunnen weigeren; in dat geval zullen andere definities gegeven worden, maar alleen nadat uitgelegd is waarom die van de Propositie niet acceptabel zijn). De definities moeten discutabel zijn: dit betekent dat ze breed genoeg moeten zijn om de oppositie in staat te stellen ze te accepteren en op basis daarvan te debatteren. Een debat over de definities moet echter altijd vermeden worden. In het geval van onze moties zijn de woorden die absoluut gedefinieerd moeten worden "voertuigen" (moeten vrachtwagens en soortgelijke vervoermiddelen hieronder vallen?) en "elektrische motor" (moeten hybriden hieronder vallen?). Er zijn veel manieren om een motie te benaderen om de zaak te creëren, om de juiste waarden te vinden, om de beste argumenten te creëren, om de meest effectieve weerleggingen te bedenken. In de volgende paar regels zullen we er kort een paar noemen.

De sleutelwoordenmethode

Wanneer we de definitie geven van de belangrijkste woorden in de motie, geven we de motie een interpretatie. Het al dan niet opnemen van hybriden in de definitie van "elektrische motoren" impliceert een interpretatie van de motie en dus een bepaalde benadering van het debat, omdat de argumenten anders moeten zijn afhankelijk van onze keuze; hetzelfde zou gebeuren als we de definitie van "voertuigen" bekijken. Daarom kunnen we, door de definitie van de sleutelwoorden te bespreken, blijven nadenken over de argumenten voor of tegen de motie, de weerleggingen en het beste kader om te kiezen. De sleutelwoorden kunnen ons ook helpen om aan de ene kant bewijs te vinden om de motie te steunen of ertegen in te gaan, en aan de andere kant rekening te houden met de kwesties die verband houden met de vraag waarover we debatteren. Dit is een goede methode om het debat mee te beginnen,

omdat het over het algemeen een intuïtieve manier is om de motie te benaderen en te brainstormen.

De methode voor belanghebbenden

Stakeholders in debatten zijn entiteiten (mensen, groepen mensen, organisaties etc.) die beïnvloed worden door de motie. Als we het bijvoorbeeld hebben over westerse sancties tegen ondemocratische landen, kunnen relevante belanghebbenden burgers van het gesanctioneerde land, overheidsfunctionarissen, oligarchen, westerse burgers, derde landen enz. zijn.

Moties worden zelden ontworpen op een manier die slechts een paar partijen beïnvloedt. Probeer zoveel mogelijk belanghebbenden te bedenken en gebruik je verbeelding en inlevingsvermogen om de gevolgen van de motie voor hun leven op verschillende manieren te beschrijven.

Nadat je hebt nagedacht over welke stakeholders betrokken zijn, kun je een van de twee paden kiezen voor je casus. De eerste heet stakeholderanalyse. In dit geval zijn de stakeholders zelf je 'argumenten' en beschrijf je de gevolgen voor hen expliciet. De tweede benadering is gewoon inspiratie halen uit de stakeholders en deze gebruiken om onafhankelijke argumenten te ontwikkelen die naar het grotere geheel kijken en bijvoorbeeld alleen stakeholders als illustratie gebruiken.

Hoewel deze benadering van het denken over mensen in groepen noodzakelijkerwijs leidt tot enige generalisatie, is het essentieel om te erkennen dat de verdeling tussen belanghebbenden nooit absoluut is en om kwetsende stereotypen te vermijden. De algemene vuistregel bij het praten over een bepaalde gemeenschap of minderheid is om je voor te stellen dat een lid van die groep samen met jou in de kamer zit en naar je toespraak luistert. Als je denkt dat ze zich ongemakkelijk zullen voelen, moet je de inhoud of manier van spreken aanpassen.

Wat zou er kunnen gebeuren met de auto-industrie in heel Europa als er tegen 2030 alleen nog voertuigen met een niet-elektrische motor zouden worden verkocht? Wat zou er gebeuren met de werknemers? Hoe zouden zij reageren op de nieuwe arbeidsnormen en kansen? Wie zou de kosten van de noodzakelijke industriële omschakeling dragen? Hoeveel zou een elektrische auto kosten? Meer of minder dan wat een auto vandaag kost? Zouden de burgers van de Europese Unie meer voordelen krijgen of zullen ze worden benadeeld? Hoe zouden ze reageren op deze verandering? Bij al deze vragen zijn groepen mensen betrokken, soms hele grote groepen mensen. De mensen die op de een of andere manier met de beweging te maken hebben, voordelen/schade verwachten of inspraak hebben, worden belanghebbenden genoemd. Als we deze vragen blijven beantwoorden, blijven we

bouwen aan de casus van de motie, aan de argumenten voor of tegen de motie en tot slot aan de tegenargumenten. Deze methode kan ook gebruikt worden door beginners, vooral wanneer studenten op het punt staan om over eenvoudige en basismoties te debatteren; misschien is het iets moeilijker om het toe te passen wanneer we over complexere moties moeten debatteren (zoals de motie die we als voorbeeld gebruiken).

De voorraaduitgiftmethode

Deze methode heeft een klassieke oorsprong (de statutetheorie) en is bedoeld om de aard en de typologie van een geschil te verduidelijken. De methode wordt gebruikt als we ons voorbereiden op een debat over een motie van waarden of een beleidsmotie, die moeilijker te confronteren en te definiëren is als een zaak. We kunnen verschillende benaderingen van de motie vinden die geïnspireerd zijn door de oude klassieke theorieën en elk van hen wordt gekenmerkt door enkele eigenaardigheden. In het algemeen kunnen we zeggen dat de stock issues methode een geavanceerde methode is die erg nuttig is om te ordenen of te reorganiseren wat we hebben gevonden over de motie, om de onderwerpen van het onderzoek preciezer te definiëren, om die onderwerpen grondiger te analyseren en ten slotte ook om onze argumentatieve lijn te verifiëren. Heel kort samengevat, wanneer we de voorraadkwesities gebruiken, stellen we een aantal vragen aan enerzijds het materiaal dat we tot nu toe hebben gevonden en anderzijds aan de structuur van de ideeën en van de argumenten die we hebben georganiseerd om over de motie te debatteren. Deze vragen hebben bijvoorbeeld betrekking op het bestaan van het op te lossen probleem, de relevantie en de oorzaken van dat probleem (meestal wordt dit "significantie" genoemd); of de identificatie van enkele structurele tekortkomingen in de status quo (meestal wordt dit "pertinentie" genoemd); of het probleem oplosbaar is en of het plan geschikt is om het op te lossen. Als we onze beweging in beschouwing nemen, zouden de vragen als volgt kunnen zijn: Is er een consistent, groot probleem dat de Europese Unie kan overtuigen om te stoppen met de verkoop van niet-elektrisch aangedreven voertuigen? Wat heeft het probleem veroorzaakt? Gaat het alleen om vervuiling en milieu of zijn er ook politieke, energetische en economische kwesties? Is het denkbaar dat de Europese Unie binnen 8 jaar haar hele auto-industrie zal omschakelen? Wat zijn de tussenstappen?

Aanvullende overwegingen

Waarden

Je kunt waarden zien als doelen die je probeert te bereiken en die over het algemeen als 'goed' worden gezien, zoals vrijheid, democratie of gezondheid. In debatten zul je vaak merken dat je argumentatie verbonden is met meerdere waarden - expliciet of impliciet. En het werkt ook andersom; je kunt bij de

voorbereiding van een debat nadenken over een aantal veelgebruikte waarden, kijken of ze op een of andere manier worden beïnvloed door de motie, en als dat zo is, het mechanisme beschrijven en je argumenten daaruit afleiden.

Het kan ook nuttig zijn om na te denken over een aantal typische botsingen tussen tegengestelde waarden - gezondheid versus vrijheid, maatschappelijke veiligheid versus individuele privacy enz. Als je het gevoel hebt dat deze relevant zijn voor de motie, kan het je niet alleen helpen om je eigen argumenten voor te bereiden en te anticiperen op wat de reactie van de tegenpartij zou kunnen zijn.

Implementatie in de praktijk

Deze strategie is van toepassing op praktische moties die zich richten op de gevolgen van een voorstel in de echte wereld en bespreken of het moet worden uitgevoerd, gesteund, betreurd, enz. Je kunt nadenken over of en hoe het voorstel is geïmplementeerd in verschillende landen of steden.

Als je zulke voorbeelden kent, wat waren dan de resultaten in vergelijking met het verleden of met andere landen? Als je dit wilt gebruiken als ondersteuning voor je zaak, motiveer dan waarom het beleid de belangrijkste drijfveer is achter de verandering en verwar correlatie niet met causatie.

Als u weet dat het beleid nog nergens is geïmplementeerd, wat is daar dan de reden van? Zijn er praktische obstakels die verhinderen dat het in de praktijk goed werkt? Het beantwoorden van deze vragen kan je helpen inspiratie op te doen voor je zaak en je voeten op de grond te houden.

De inhoud van de andere kant

Om je voor te bereiden op de botsing met de zaak van je tegenstanders, kan het nuttig zijn om de bovenstaande technieken te gebruiken om ook na te denken over de andere kant van de motie. Dit zal je helpen om je voor te bereiden op het weerleggen van de andere kant verderop in het debat en om je argumenten te versterken door mogelijke weerlegging aan te pakken voordat het ter sprake komt.

Je zaak inkaderen

Nadat je een algemeen begrip hebt van de mogelijke inhoud van beide kanten van het debat, is het nodig om dieper na te denken over de technische aspecten van de motie en het debat als zodanig. Hoewel dit essentieel is voor het voorstel, dat de definitie, het kader en het model in het debat zal brengen, moet de oppositie dit deel

ook niet negeren, zodat ze weet wat ze kan verwachten en er zeker van zijn dat ze argumenten klaar heeft voor welke kant het voorstel ook opgaat.

Plaats en tijd

Je moet ernaar streven dat je zaak in zoveel mogelijk scenario's toepasbaar is. Hoe groter de reikwijdte van je zaak, hoe sterker deze zal zijn. Het beperken van de plaats of tijd van je zaak kan soms echter een redelijker kader bieden voor het debat als geheel, waardoor beide partijen zich kunnen concentreren op de hoofdbeginselen van de motie in plaats van op randgevallen.

Praten over het legaliseren van adopties door koppels van hetzelfde geslacht heeft bijvoorbeeld geen zin in de context van landen waar homoseksualiteit wordt bestraft met de doodstraf. Daarom moet je de zinvolle grenzen van de motie bespreken voordat je dieper ingaat op het kiezen van specifieke argumenten voor je zaak.

Principebewegingen - trefwoorden

Principemoties die je ertoe aanzetten om een bepaald fenomeen te evalueren, bevatten meestal specifieke sleutelwoorden - iets is goed of slecht, we moeten ergens tegen zijn of iets steunen, enz. Het is jullie taak als debaters om die abstracte woorden een duidelijke betekenis te geven. Wat betekent het voor iets om goed te zijn? Wat zijn de voorwaarden die ons moeten overtuigen om iets te steunen? Het verduidelijken van de betekenis van deze woorden zal je helpen om je doel in het debat te bepalen, waar je naartoe zult werken.

Beleidsmoties - model

Vergeleken met principiële moties moet bij beleidsmoties niet alleen bewezen worden dat ze in principe waar zijn, maar ook dat ze in de echte wereld werken. Daarom moet er niet alleen worden uitgelegd waarom het een goed idee is om de motie uit te voeren, maar moet er ook een manier worden gegeven waarop dit kan worden gedaan - dit wordt een model genoemd.

Hoewel het niet nodig of zelfs mogelijk is om met precieze technische details van het plan te komen, hebben de meeste beleidsmoties meer dan één manier waarop ze in werkelijkheid kunnen worden uitgevoerd. Bijvoorbeeld voor de motie TH, als de EU Oekraïne zou accepteren als lidstaat, beïnvloeden meerdere grote vragen zoals het tijdschema of de toetredingsvoorwaarden de haalbaarheid en resultaten van de uitvoering van de motie.

Kies op basis van je brainstorm de manier die het beste bij je past en denk in detail na over de belangrijkste aspecten van het model. Het zal dan voor iedereen in het debat gemakkelijker zijn om zich voor te stellen hoe de wereld er onder jouw leiding uit zou zien. Zorg er wel voor dat je altijd realistisch blijft met je voorstellen.

Onderzoek doen voor een debat

Inleiding

Op de volgende pagina's vinden leerkrachten de basisinformatie die ze nodig hebben om leerlingen te leren hoe ze onderzoek moeten doen voor debatten. Voor we beginnen, is het cruciaal om de elementen van debat en argumentatie te begrijpen. We gebruiken het raamwerk voor een "goed" debat dat ontwikkeld werd door Robert Branham.

Als debat "het proces is waarin meningen naar voren worden gebracht, ondersteund, betwist en verdedigd", dan vereist de vervulling van deze handelingen op zijn beurt dat de argumenten van de betwisters bepaalde eigenschappen bezitten. Een echt debat is dus afhankelijk van de aanwezigheid van vier kenmerken van het argument:

1. Ontwikkeling, waarbij argumenten naar voren worden gebracht en ondersteund;
2. Clash, waardoor argumenten op de juiste manier worden betwist;
3. Uitbreiding, waarbij argumenten worden verdedigd tegen weerlegging; en

4. Perspectief, waardoor individuele argumenten worden gerelateerd aan de grotere vraag die voorligt.

Dit begrip bepaalt waar we tijdens het onderzoek naar op zoek zijn. Onderzoek voor een debat is vergelijkbaar met onderzoek voor een essay. Van leerlingen wordt niet verwacht dat ze "kleine experts" worden over een onderwerp. Afhankelijk van het moment waarop het onderwerp wordt bepaald, wordt van leerlingen verwacht dat ze beide kanten van het onderwerp kennen of dat ze slechts één kant van het onderwerp verdedigen. Debatonderzoek stimuleert brede interesse in plaats van beperkte expertise. En debat stimuleert onderzoek naar de argumenten die in bronnen worden gepresenteerd, en leerlingen worden aangemoedigd om bronnen die ze lezen te ontleden op basis van de argumentatiestructuur die wordt gepresenteerd door de auteurs die ze lezen.

Debatteren is een stimulerende manier om nieuwe ideeën te verkennen. Het kan leerkrachten en leerlingen in de richting duwen van spannende nieuwe literatuurgebieden en denkwijzen die ze anders misschien nooit zouden tegenkomen. Door het onderzoek dat nodig is om een debat voor te bereiden, kunnen leerlingen een wereld aan nieuwe ideeën ontdekken. Een goed voorbereid klassikaal debat creëert een klimaat voor interactief leren waarin leerlingen ideeën toepassen en hun gedachten moeten uitleggen.

De eerste overweging bij het creëren van een sterk debat is het bepalen van een debatonderwerp. Aangezien het onderwerp de basis vormt voor alle argumenten die volgen, zal een spannend debatonderwerp je leerlingen intrigeren en hen enthousiast maken voor het debatproces. Een groot deel van het succes van het hele debatproject kan afhangen van de manier waarop je het onderwerp en de vorm van het debat verkoopt.

Als leerlingen geboeid zijn door de ideeën van een debat, dan zullen ze genoeg geïnteresseerd zijn om het hele proces te doen slagen. Besteed dus wat tijd aan het uitwerken van de kernpunten van het debat met je leerlingen om het proces aantrekkelijk te maken.

Onderwijs over het ontdekken van problemen

Leerlingen aanleren hoe ze het onderwerp van een debat moeten benaderen is de vaardigheid om kwesties te ontdekken. Mensen zijn zich meestal bewust van hun eigen mening over verschillende controverses en de redenen waarom ze die mening zijn toegedaan, maar ze zijn meestal niet bekend met de argumenten en redenen ter ondersteuning van standpunten waar ze het niet mee eens zijn. Wanneer studenten debaters worden, moeten ze deze extra stap zetten om de verschillende kwesties

binnen de controverse te bepalen. Een fundamenteel aspect van het ontdekken van de kwestie is daarom het begrijpen van de argumenten die de tegengestelde kanten van het debat ondersteunen. Leerlingen moeten verder gaan dan alleen maar pleiten voor hun eigen standpunt en zich actief bezighouden met de redenering achter alternatieve perspectieven. Dit bevordert een dieper begrip van de complexiteit van het onderwerp.

Methoden voor het ontdekken van onderzoek

Er zijn verschillende strategieën die docenten kunnen gebruiken om het ontdekken van problemen te vergemakkelijken.

Formeel cursusmateriaal: Het analyseren van cursusmateriaal, zoals lezingen, voordrachten en klassikale discussies, waarin contrasterende standpunten naar voren komen, kan een rijke bron zijn van potentiële problemen. Moedig studenten aan om kritisch te reageren op de gepresenteerde ideeën, twistpunten te identificeren en gebieden waar verschillende benaderingen naar voren komen.

Controverses in het (academische) veld onderzoeken: Elke academische discipline heeft zijn deel van lopende debatten en controverses. Docenten met expertise op hun vakgebied kunnen studenten de weg wijzen naar deze belangrijke twistpunten. Door de argumenten te bestuderen van prominente wetenschappers die betrokken zijn bij dergelijke debatten, kunnen studenten een waardevol inzicht krijgen in de kernkwesties die binnen het vakgebied spelen.

Brainstormen: Brainstormen is een dynamische manier om een uitgebreide lijst van mogelijke problemen op te stellen. In een kleine groep discussiëren leerlingen vrijuit over het onderwerp en zetten ze alle ideeën die opkomen op een rijtje. Kritiek op specifieke ideeën moet worden uitgesteld tot na de eerste brainstormsessie. Het doel is om een vrije stroom van ideeën aan te moedigen, zelfs als de stroom lijkt te vertragen. Zodra er een uitgebreide lijst is opgesteld, kunnen de leerlingen de ideeën analyseren en categoriseren, waarbij ze die ideeën identificeren die de belangrijkste en onvermijdelijke argumenten binnen het debatonderwerp vertegenwoordigen.

Gedachte-experimenten: Gedachte-experimenten bieden een unieke benadering voor het ontdekken van kwesties. Door leerlingen aan te moedigen om zich hypothetische scenario's voor te stellen, kunnen docenten onderliggende veronderstellingen en mogelijke gevolgen met betrekking tot het debatonderwerp blootleggen. Stel je bijvoorbeeld een wereld voor waarin dieren met mensen kunnen communiceren. Zou dit een fundamentele verandering in de relatie tussen de twee soorten noodzakelijk maken? Dit soort fantastische scenario's kunnen belangrijke kwesties onthullen met betrekking tot dierenrechten, communicatie en interactie

tussen soorten. In het beleidsdebat wordt veel gebruik gemaakt van gedachte-experimenten om de mogelijke gevolgen van voorgesteld beleid te onderzoeken. Stel je een programma voor dat de inkomstenbelastingen voor rijke burgers aanzienlijk verhoogt. Welke economische en sociale gevolgen zouden daaruit kunnen voortvloeien? Door leerlingen aan te moedigen om met deze hypothetische scenario's te worstelen, kunnen docenten hen begeleiden naar het blootleggen van de centrale argumenten binnen het beleidsdebat.

Door een combinatie van deze methoden te gebruiken, kunnen docenten studenten uitrusten met de hulpmiddelen die nodig zijn om de kernproblemen binnen elk debatonderwerp effectief te identificeren en te analyseren.

Onderwerpen voor debat genereren

Een gemakkelijke manier om debatonderwerpen te ontwikkelen is om de klas te laten deelnemen aan het genereren en selecteren ervan. Je zult veel profijt hebben van de debatten als je de ideeën van je leerlingen gebruikt. Dit betekent niet dat je moet afzien van klassikale onderwerpen, want je kunt de leerlingen begeleiden om hun onderwerpen te richten op klassikale kwesties. Je kunt leerlingen als huiswerkopdracht geven om drie onderwerpen op te schrijven waarover ze meer willen weten of die ze verder willen uitdiepen. Je kunt een brainstormsessie houden waarbij de klas een bepaalde tijd besteedt aan het uitwisselen van ideeën en vervolgens boeiende ideeën selecteert. We raden je aan om je leerlingen aan te moedigen om op zoek te gaan naar gebieden waarmee ze niet vertrouwd zijn - stimuleer ze om risico's te nemen en nieuwe dingen te leren in plaats van vertrouwd materiaal te herwerken. Door leerlingen te betrekken bij de onderwerpen waarin ze geïnteresseerd zijn, zorg je ervoor dat ze betrokken zijn en maak je het lesgeven makkelijker.

Als het onderwerp eenmaal is bepaald, leid je leerlingen door het onderwerp met een analyse van de thema's waarvan je verwacht dat ze in het debat naar voren zullen komen. Leerkrachten kunnen leerlingen helpen om elementen van een onderwerp te ontdekken die ze anders misschien over het hoofd zouden zien. Je zult de concepten en belangrijkste denkers die over de gekozen controversie schrijven willen introduceren. Als leerlingen een bepaald perspectief moeten vertegenwoordigen, vraag hen dan om een krant van een andere ideologie of een ander land te lezen. Misschien wil je het hebben over termen waarmee de leerlingen misschien niet bekend zijn. Een van de gemakkelijkste manieren om dit te doen is om de klas of de debaters een basisartikel te geven waarin wordt uitgelegd wat er in een debat op het spel staat. Dit biedt je ook de mogelijkheid om het debat in de richting van je klassikale onderwerpen te sturen.

Leerlingen positioneren als besluitvormers in de wereld kan helpen om nieuwe inzichten te creëren. Als leerlingen zich betrokken en enthousiast voelen over het debatonderwerp, zullen ze je belonen met krachtige resultaten van hun eigen intellectuele groei, waardoor een dialectische relatie ontstaat - waardoor de leerervaring verder gaat dan je lesplannen en iets anders wordt. Je moet hen dus niet alleen informatie geven, maar hen ook in staat stellen om hun perspectieven en standpunten met de klas te delen. Dit ontdekkingsproces is van vitaal belang voor het succes van je debatten.

De concept-stakeholdermethode gebruiken

Je hebt nu wel door dat het advies in dit hoofdstuk niet inhoudt dat je meteen de bibliotheek of het internet in moet duiken. Research for debate richt zich op het verduidelijken van de vragen die we willen stellen voordat we het onderzoek doen. De laatste en meest cruciale stap om het onderwerp te analyseren en de relevante vraag te vinden wordt de concept-stakeholdermethode genoemd.

De concept-stakeholdermethode is een strategische benadering die wordt gebruikt om een kwestie te analyseren door rekening te houden met de verschillende groepen (stakeholders) die door de kwestie worden beïnvloed, gedefinieerd aan de hand van het centrale thema (concept). Deze methode is bijzonder waardevol in debatonderzoek en argumentontwikkeling omdat het je helpt:

Identificeer diverse perspectieven: Door je te richten op belanghebbenden krijg je een breder inzicht in de kwestie door te bekijken hoe deze verschillende groepen beïnvloedt. Dit kan verborgen invalshoeken en potentiële gevolgen onthullen die anders niet direct duidelijk zouden zijn.

Goed afgeronde argumenten ontwikkelen: Door de belangen van belanghebbenden te analyseren, kun je potentiële argumenten voor en tegen je standpunt identificeren. Dit helpt je te anticiperen op tegenargumenten en sterkere weerleggingen te ontwikkelen.

Hier lees je hoe je de concept-stakeholdermethode kunt gebruiken om te debatteren:

Stap 1: De kernbegrippen definiëren

Begin met het duidelijk omschrijven van het centrale onderwerp van het debat. Gaat het om beleid (bijv. verplicht betaald ouderschapsverlof), technologie (bijv. zelfrijdende auto's) of een sociale kwestie (bijv. gestandaardiseerde tests op scholen)? Wat staat er op het spel: vrijheid, gelijkheid, rechtvaardigheid? Welke disciplines zijn erbij betrokken: Economie? Milieu? Recht?

Stap 2: Belanghebbenden brainstormen

Als je eenmaal het kernconcept hebt, brainstorm dan over alle groepen die er mogelijk mee te maken krijgen, zowel direct als indirect. Belanghebbenden kunnen zijn:

Individueen (bijv. leerlingen, ouders, leerkrachten)

Groepen (bijv. milieugroeperingen, vakbonden)

Organisaties (bijv. bedrijven, overheidsinstellingen)

Breid je visie op belanghebbenden uit tot buiten degenen die je direct kent: Mensen die in andere landen wonen? Mensen met een minderheidsachtergrond?

Toekomstige generaties?

Stap 3: Belangen van belanghebbenden analyseren

Overweeg voor elke stakeholder hun mogelijke standpunten over het debatonderwerp. Hoe zouden zij beïnvloed kunnen worden? Wat zijn hun zorgen en prioriteiten?

Bijvoorbeeld over het onderwerp dat This House een universeel basisinkomen (UBI) zou invoeren

Belanghebbenden: Werkende burgers, werklozen, gepensioneerden, bedrijven, overheidsinstellingen, belastingbetalers.

Stap 4: Argumenten ontwikkelen

Door de belangen van belanghebbenden te analyseren, kun je potentiële argumenten voor en tegen het kernconcept identificeren.

Voorbeeld (UBI Debat):

Argumenten voor OBI: Meer economische zekerheid voor burgers, potentiële stimulans voor de economie omdat mensen meer uitgeven, minder armoede. (Belanghebbenden: werkende klasse, werklozen)

Argumenten tegen OBI: Werk ontmoedigen, overheidsuitgaven verhogen, potentiële belastingverhogingen. (Belanghebbenden: Bedrijven, belastingbetalers)

De voordelen van de concept-stakeholdermethode voor debat zijn onder andere de volgende:

Volledigheid: Het moedigt een goed afgerond begrip van de kwestie aan door meerdere perspectieven te overwegen.

Sterkere argumenten: Door te anticiperen op de zorgen van belanghebbenden kun je sterkere argumenten ontwikkelen en potentiële tegenargumenten effectiever aanpakken.

Verborgene problemen: Het kan je helpen om verborgene gevolgen en potentiële oplossingen te ontdekken die misschien niet direct duidelijk zijn.

Onderzoek doen

Veel leerlingen hebben al onderzoeksprojecten gedaan, maar de voorbereiding van een debat zal voor hen een nieuwe ervaring zijn. Het meest voor de hand liggende verschil is dat, in tegenstelling tot traditionele onderzoeksprojecten, waarbij een student een argument probeert op te bouwen en informatie verzamelt die zijn argument ondersteunt en tegenstrijdig bewijs vermijdt, het debatonderzoeksproces een soort holistische benadering aanmoedigt, waarbij studenten aandacht moeten besteden aan de critici van hun argument omdat ze op die aanvallen zullen moeten reageren. Combineer dit met de gebruikelijke huiver voor onderzoek en je zult vaak merken dat leerlingen zich meer zorgen maken over het onderzoeksproces dan over het debat. Dit hoofdstuk biedt manieren om hen gerust te stellen en hun onderzoeksinspanningen te begeleiden.

Debatonderzoek verschilt van traditionele projecten. In debatten moeten leerlingen rekening houden met tegengestelde standpunten om effectieve tegenargumenten voor te bereiden. Beperkte onderzoekspools kunnen een nuttige strategie zijn om leerlingen kennis te laten maken met debatonderzoek. Door een beperkte reeks bronnen aan te bieden, kunnen leerkrachten discussies sturen en zorgen voor gericht onderzoek binnen een beperkt tijdsbestek. Denk bijvoorbeeld aan het verstrekken van een reeks artikelen van Wikipedia, of 3-4 krantenartikelen.

Succesvol onderzoek begint met effectieve identificatie van trefwoorden en onderzoeksvragen. Trefwoorden zijn termen die worden gebruikt om informatie in databases te vinden. Een zoekmachine is ook een database. Met een goed ontwikkelde lijst met trefwoorden kunnen studenten op een efficiënte manier relevante bronnen vinden. Voor onderzoeksvragen kun je alle vragen gebruiken die voortkomen uit de bovenstaande concept-stakeholderanalyse.

Je materiaal vinden en interpreteren

Inleidende artikelen bieden een stevige basis voor onderzoek. Deze artikelen bieden achtergrondinformatie en helpen leerlingen om een basisbegrip van het debatonderwerp te ontwikkelen. Je kunt ze vinden in ouderwetse encyclopedieën, inleidende studieboeken of via Wikipedia.

Holistisch lezen is cruciaal voor debaters. Het omvat het zorgvuldig analyseren van argumenten vanuit alle perspectieven, het identificeren van kernpunten en het evalueren van ondersteunend bewijs (citaten, statistieken, enz.) voor mogelijk gebruik in het debat. Zorg ervoor dat leerlingen Branham's argumentatieve raamwerk

begrijpen, zodat ze een kapstok hebben om hun onderzoek aan op te hangen. Overweeg voor onderzoeksvragen de volgende lijst die je per artikel kunt gebruiken.

Waar gaat het geselecteerde materiaal (krantenartikel/boek/video/podcast) over?

Waarom heb je voor dat materiaal gekozen?

Wat wil de auteur(s) bewijzen? (Wat zijn de lasten?)

Leg kort de belangrijkste veronderstellingen, argumenten en ideeën uit het geselecteerde materiaal uit.

Wat denk je dat het belangrijkste is om te leren van je materiaal? Leg uit hoe je denkt dat je er baat bij hebt?

Hoe is de argumentatie van het materiaal? Is het gemakkelijk of moeilijk te begrijpen, is het duidelijk gestructureerd, zijn de veronderstellingen duidelijk aangegeven, is de uitleg actueel ...?

Waarom is het onderwerp actueel? Wat is de aard van het onderwerp - gaat het in de eerste plaats over binnenlandse politieke kwesties, economische, sociale, vrouwen-, diplomatieke, militaire...?

Wie zijn de belangrijkste belanghebbenden en hoe worden ze afgebeeld?

Het evalueren van bronnen is essentieel. Studenten moeten de geloofwaardigheid en mogelijke vooringenomenheid van informatiebronnen beoordelen. Dit houdt ook in dat ze de kwalificaties van de auteur, publicatiedata en de reputatie van de bron moeten onderzoeken. Als leerlingen dieper graven, kunnen ze interessante raakvlakken ontdekken die het onderzoeken waard zijn. Leerlingen aanmoedigen om deze "onderzoekspaden" te volgen kan leiden tot de ontwikkeling van unieke argumenten.

Originaliteit moet echter gewaardeerd blijven worden. Leerlingen moeten zich gesterkt voelen om hun eigen goed onderbouwde argumenten te presenteren, zelfs als ze geen ondersteunend onderzoek van anderen hebben gezien. Alternatieve vormen van bewijs, zoals historische voorbeelden of creatieve werken, kunnen krachtige hulpmiddelen zijn in het debat.

Conclusie

We vatten de belangrijkste inzichten van dit hoofdstuk als volgt samen:

Laat de klas deelnemen aan het bedenken en selecteren van onderwerpen om een debatonderwerp te vinden. Laat leerlingen hun onderwerpen toespitsen op onderwerpen die verband houden met hun interesses. En moedig leerlingen aan om onbekende gebieden te verkennen.

Zodra het onderwerp is vastgesteld, kun je leerlingen door het onderwerp leiden met een analyse van verwachte thema's. Introduceer concepten en belangrijke denkers met betrekking tot de controversie. Geef leerlingen bijvoorbeeld een basisartikel over het debat. En laat leerlingen hun perspectieven en standpunten met de klas delen.

In tegenstelling tot traditionele onderzoeksprojecten vereist debatonderzoek een holistische benadering. Leerlingen moeten tegengestelde standpunten in overweging nemen. Laat ze hun onderzoek verbreden, maar laat ze niet overweldigd worden door het onderzoek. Geef ze de kans om andere bronnen van bewijs te verkennen en leer ze de kunst van "genoeg onderzoek".

Bronnen

Bell, Julian. Het debatboek: alles wat je ooit moet weten over debatteren. Debatteren voor iedereen, 2020.

Branham, Robert James. Debat en kritische analyse: De harmonie van het conflict. Hillsdale, N.J.: Lawrence Erlbaum Associates, 1991.

Freeley, Austin J., en Steinberg, David L. Argumentatie en debat: Kritisch denken voor beredeneerde besluitvorming, 12e editie. Wadsworth Cengage Learning, 2009.

Snider, Alfred, en Maxwell Schnurer. Vele kanten: Debat in het curriculum. IDEA, 2002

Casestudies van debatgevallen

Dit huis zou farmaceutische patenten afschaffen

Definitie

Octrooien zijn exclusieve eigendomsrechten op immateriële werken van menselijke creativiteit.

Een octrooi is een recht dat wordt toegekend voor een uitvinding: een product of een proces dat een nieuwe manier biedt om iets te doen of een nieuwe technische oplossing biedt voor een probleem.

Wetten van soevereine regeringen bepalen en verlenen patenten. Patenten kunnen alleen binnen de grenzen van bepaalde staten worden gebruikt nadat een aanvraag is ingediend en goedgekeurd.

Het verlenen van een octrooi verleent een exclusief recht (monopolie) op een uitvinding, waarbij het derden kan worden verboden om het voorwerp van de uitvinding te produceren, te gebruiken, op de markt te brengen, te verkopen of in te voeren.

Octrooirechten zijn slechts een beperkte tijd geldig. De wereldwijde standaard is 20 jaar vanaf de aanvraagdatum.

Om octrooieerbaar te zijn, moet een uitvinding (product of proces) nieuw en inventief zijn, op een voldoende duidelijke en repliceerbare manier worden beschreven en als industrieel nuttig worden beschouwd.

- nieuwheid: de uitvinding hoeft niet beschreven te zijn in de stand van de techniek.
- uitvinderswerkzaamheid: de uitvinding moet volgens een deskundige te onderscheiden zijn van de stand van de techniek;
- voldoende beschrijving: de uitvinding moet zodanig worden beschreven dat ze reproduceerbaar is;
- industriële toepassing: de uitvinding moet worden gebruikt in een commerciële omgeving.

Of aan deze eisen wordt voldaan, wordt bepaald door de conclusies van de octrooiaanvrager te vergelijken met de gepubliceerde literatuur op het gebied, inclusief eerder uitgegeven octrooien. Deze procedure zorgt ervoor dat niemand octrooirechten kan doen gelden op iets dat al bestaat.

Bovendien mag een uitvinding niet in strijd zijn met de openbare orde of de goede zeden. In tegenstelling tot de hierboven geschetste vereisten kunnen de ethische grenzen per land verschillen (het gebruik van embryonale cellen of stamcellen is bijvoorbeeld verboden of toegestaan volgens de specifieke regelgeving van elk land). Octrooien op chemisch-farmaceutisch gebied kunnen betrekking hebben op nieuwe goederen (productoctrooi), nieuwe manieren om eerder bekende producten te bereiden (procesoctrooi) of zelfs technieken om deze producten te gebruiken (gebruiksoctrooi).

Een octrooi geeft geen toestemming om een innovatie toe te passen, maar verleent een monopolie op de industriële exploitatie ervan. Dit idee is vooral duidelijk voor farmaceutische producten, die een gespecialiseerde vergunning voor het in de handel brengen (AIC) van de juiste autoriteiten nodig hebben om verkocht te mogen worden.

Aan de andere kant mag de octrooihouder na het verkrijgen van de AIC niet alleen de goederen verkopen, maar ook iemand anders verbieden dit te doen zonder zijn toestemming (bijvoorbeeld door het verkrijgen van een licentie).

Context

In Europa stelt Richtlijn 98/44/EG voor de bescherming van biotechnologische uitvindingen belangrijke grenzen aan de octrooieerbaarheid op ethisch gebied en verbiedt de octrooiering van procedures voor het klonen van mensen en het wijzigen van de genetische identiteit van dieren en mensen, tenzij deze procedures bij dieren gepaard gaan met een aanzienlijk medisch voordeel voor mensen.

Op wereldschaal is de TRIPs-overeenkomst een belangrijke innovatie omdat ze industrieel eigendom en auteursrecht combineert in één wereldwijd instrument; het eerste werd geregeld door de Conventie van Parijs en het laatste door de Conventie van Bern. TRIP's werd ondertekend in 1995; onder deze overeenkomst kwamen ontwikkelingslanden overeen om geleidelijk minimale beschermingsniveaus in te voeren voor een verscheidenheid aan octrooieerbare zaken, waaronder farmaceutische producten.

De transactie was omstreden. Toegenomen octrooibeschermt, gecombineerd met een groeiende kloof in toegang tot geoctrooierde medicijnen (in het bijzonder HIV-behandelingen), heeft voor enorme spanningen gezorgd in het wereldwijde octrooibeleid en de wereldwijde gezondheidszorg.

Toegang tot medicijnen is een van de kwesties die de afgelopen jaren aan belang hebben gewonnen als gevolg van TRIPS-overeenkomsten. De belangrijkste vraag is of octrooibeschermt in de farmaceutische sector een negatieve invloed heeft op de distributie van essentiële geneesmiddelen aan bevolkingen in ontwikkelingslanden.

Deelnemers aan de conferentie van de Wereldhandelsorganisatie (WTO) in Doha in november 2001 namen een verklaring aan (Verklaring van Doha) waarin flexibele oplossingen werden voorgesteld, impliciet in de TRIPS-overeenkomst, om ziekten zoals HIV/AIDS, tuberculose en malaria effectief te bestrijden en om de levering van belangrijke geneesmiddelen in ontwikkelingslanden te garanderen.

WTO-lidstaten kunnen bijvoorbeeld dwanglicenties verlenen voor de productie van gepatenteerde geneesmiddelen onder TRIPS-overeenkomsten. Deze productie is echter vaak alleen bestemd voor de binnenlandse markt en niet voor de export.

Aan de vooravond van de zesde ministeriële conferentie (Hongkong, 13-18 december 2005) bereikten de WTO-leden op 6 december 2005 overeenstemming

over een wijziging van de TRIPS-overeenkomst die tot doel heeft de toegang tot farmaceutische producten voor arme landen te verbeteren. De wijziging voorziet in de afgifte van verplichte vergunningen voor de productie en export van geoctrooieerde farmaceutische producten in landen met onvoldoende productiecapaciteit en volksgezondheidsproblemen.

Bovendien voorziet de grondwet van de Verenigde Staten in exclusieve octrooien en in de tijd beperkte eigendomsrechten die aan uitvinders worden verleend in ruil voor de publicatie van informatie over de manier waarop ze hun product ontwerpen en fabriceren, om te bemiddelen tussen het belang van de uitvinders bij het maximaliseren van het rendement op hun investering en het belang van het bedrijf bij het openbaar maken van productontwerpen.

Probleem

De kwestie van patenten, vooral op medicijnen, vereist een grondige studie van de alternatieven op dit gebied.

De meningsverschillen draaien rond verschillende conceptuele en pragmatische overwegingen. Om te beginnen stelt de discussie de potentiële stimulans van het octrooisysteem voor onderzoek en innovatie tegenover het recht op gezondheid en toegang tot medicijnen voor degenen die ze nodig hebben. Er zijn ook zorgen geuit over de werkelijke bijdrage van het octrooisysteem aan onderzoek en innovatie.

De vergelijking richt zich vervolgens op de rechten van de primaire belanghebbenden: de rechten van producenten - economisch en specifiek - en de rechten van consumenten - gezondheid en universeel.

Vanwege de lange periode die nodig is voor onderzoek en de dure technologie die wordt gebruikt, vereist de farmaceutische industrie een aanzienlijke financiële inzet. Bovendien lopen farmaceutische onderzoeks- en experimentele operaties vaak het gevaar dat ze niet aarzelen bij een ontdekking en een levensvatbaar product. Farmaceutische investeringen zijn om deze redenen bijzonder kostbaar en gevaarlijk. De belangen van kredietverstrekkers worden beschermd door het octrooisysteem.

Het behoud van de intellectuele eigendom van geneesmiddelen, in de vorm van een monopolie op geneesmiddelen door fabrikanten voor een periode van 20 jaar, gaat echter in tegen de belangen van farmaceutische eindgebruikers. Aan de ene kant moeten de specifieke economische belangen van bedrijven worden beschermd en gestimuleerd om onderzoek en innovatie te stimuleren, maar aan de andere kant is het algemeen belang van gezondheid onbetwistbaar een grondrecht.

Toegang tot monopolie medicijnen is vooral een uitdaging in opkomende landen en bij bevolkingsgroepen met een laag inkomen. Concluderend zou het gesprek, na het begrip "intellectueel eigendom" te hebben overwogen, over de volgende onderwerpen moeten gaan:

Speelt het octrooisysteem voldoende in op het mensenrecht op gezondheid?

Is het octrooisysteem nodig voor farmaceutisch onderzoek en ontwikkeling?

Argumenten voor stelling

De bestaande patentstructuur leidt tot hoge medicijnprijzen,

Toegang tot medicijnen, vooral vitale medicijnen, is een cruciaal onderdeel van het recht op gezondheid. Het recht op de best mogelijke gezondheid staat in de

grondwet van de Wereldgezondheidsorganisatie (WHO) als "een van de fundamentele rechten van ieder mens, ongeacht ras, godsdienst, politieke overtuiging, economische toestand of sociale status" [World Health Organization, Grondwet van de Wereldgezondheidsorganisatie, 22 juli 1946, van kracht geworden op 7 april 1948]. De bestaande octrooiregelgeving voor farmaceutische producten en de daaruit voortvloeiende hoge prijs van de producten blokkeert in feite de toegang tot deze producten.

Om twee redenen zijn de vaste kosten voor de ontwikkeling van een nieuw product vrij hoog. Het is vrij duur om een nieuw geneesmiddel te ontwikkelen en te perfectioneren. Bovendien kunnen onderzoeksconcepten tijdens het proces mislukken en dus niet resulteren in een levensvatbaar product. Beide factoren samen leiden tot een onderzoeks- en ontwikkelingskost (R&D) van ongeveer \$500 miljoen voor een nieuw geneesmiddel dat op de markt kan worden gebracht. Aan de andere kant is het goedkoop om te beginnen met de productie van een nieuw medicijn zodra het is ontwikkeld.

Door deze onbalans in vaste kosten is farmaceutische innovatie onhoudbaar in een vrijemarktsysteem: concurrentie tussen fabrikanten zou de prijs van een nieuw medicijn snel verlagen tot de marginale productiekosten voor een lange tijd, en de innovator zou niet in staat zijn om de investeringen in O&O terug te verdienen.

De traditionele aanpak om dit marktfalen te corrigeren is om uitvinders te belonen met octrooien die hen het exclusieve recht geven om de goederen te produceren of te distribueren.

Als gevolg van deze marktexclusiviteit is de verkoopprijs kunstmatig hoog, waardoor investeerders hun investering kunnen terugverdienen door de verkoop van artikelen waar veel vraag naar is, zelfs tegen tarieven die aanzienlijk boven de marginale kosten liggen.

De wereldwijde bescherming van eigendomsrechten, gebaseerd op input van farmaceutische bedrijven in de technologisch meest geavanceerde landen, heeft geresulteerd in een reeks beleidsmaatregelen die een negatieve invloed hebben gehad op de gezondheid van een groot deel van de mensheid. TRIPS staat patenthouders toe om het monopolie 20 jaar te behouden, maar aanvullende overeenkomsten stellen hen in staat om het monopolie uit te breiden (zelfs onaantastbaar) en om de ontwikkeling van generieke medicijnen te belemmeren.

We citeren de tekst van art. 7 van de TRIPs-overeenkomst, waarin de doelstellingen van de overeenkomst worden benadrukt:

"De bescherming en handhaving van intellectuele-eigendomsrechten moet [moet is een meer genuanceerde vorm van moet die een meer scherpzinnige betekenis

heeft] bijdragen tot de bevordering van technologische innovatie en tot de overdracht en verspreiding van technologie, tot wederzijds voordeel van producenten en gebruikers van technologische kennis en op een wijze die bevorderlijk is voor de sociale en economische welvaart, en tot een evenwicht tussen rechten en plichten".

De concurrerende belangen die op het spel staan, blijken duidelijk uit de formulering van deze verordening, maar het is opmerkelijk dat het sociale welzijn en de rechten van gebruikers op hetzelfde niveau worden geplaatst als de belangen van de producenten. Men moet zich afvragen of het moreel gepast is om de belangen van de gebruikers (in ons geval patiënten, d.w.z. het mensenrecht op gezondheid) af te wegen tegen de rechten van de maker (waarvan we weten dat ze worden vertegenwoordigd door de rechten van farmaceutische bedrijven om een monopolie te verkrijgen via een octrooi, d.w.z. een economisch recht).

Het morele probleem met deze patenten is dat ze de armen in de wereld direct of indirect verhinderen om belangrijke farmaceutische producten te ontvangen. Silvio Garattini, auteur van het recente boek *Patenting Health: A Medicine Without a Market* (Il Mulino, Bologna 2022), benadrukt de tekortkomingen van het patentsysteem in de huidige context:

"De octrooieerbaarheid van farmaceutische producten werd in 1978 in Italië ingevoerd en het functioneerde in die setting - het kader waarin beleidsbeslissingen worden genomen - omdat het een hefboomwerking nodig had om een nationaal farmaceutisch onderzoek en een nationale farmaceutische industrie te creëren. Echter, zoals de grondwet stelt (zie artikel 3 en 32 in dit verband), is het gezondheidsoctrooi toegestaan wanneer gezondheid "vereist" is en niet de markt, wat nu de situatie is in een compleet andere context. Terwijl het octrooi vroeger werd gebruikt om onderzoek te bevorderen, investeren bedrijven nu in start-ups in plaats van in wetenschap: ze verwerven formuleringen en technologieën met een gouden gewicht en berekenen de kosten door aan de patiënt [...] Neem het geneesmiddel sofosbuvir, dat wordt gebruikt om hepatitis C. (HCV) te behandelen. Pharmaset besteedde 200 miljoen dollar aan de ontwikkeling ervan, met aanzienlijke overheidssteun. Gilead nam Pharmaset over voor 10 miljard, waar nog een miljard bij moest om het te ontwikkelen. De prijs van de behandeling schoot omhoog en als gevolg van de uiteindelijke prijs in de Verenigde Staten kunnen tussen de 2,5 en 4,7 miljoen mensen nog steeds niet genezen worden van hepatitis C en is het gebruik van het medicijn zelfs in Italië beperkt. India verwierp het patent en keurde de productie van generieke tegenhangers goed voor € 500 in plaats van € 47.000 per cyclus".

De filosoof Thomas Pogge verfijnde de studie over de hoge kosten van gepatenteerde medicijnen in zijn werk *Pharmaceutical Innovation: Must We Exclude the Poor?* in zijn tekst , *World Poverty and Human Rights: Cosmopolitan Responsibilities and Reforms* (Cambridge 2008): "De drijvende gedachte is dat veel intellectuele prestaties betaald moeten worden door wie dan ook, waar dan ook, en

dat elk onbetaald voordeel diefstal, piraterij, namaak of erger is. Zelfs als reizen volledig gratis is, is niemand verplicht een gratis ritje te maken, ongeacht hoe verschrikkelijk arm de reiziger is of hoe hard hij of zij het nodig heeft. Het implementeren van dit leidende principe door het toekennen van monopolieprijsmacht verhoogt de prijs van artikelen die intellectuele eigendomscomponenten bevatten aanzienlijk, vaak met 10 tot 30 keer in het geval van medicijnen."

De bevolking van onderontwikkelde landen lijdt onder de ongelijke toegang tot farmaceutische producten onder het patentregime. Deze ongelijkheid is het gevolg van de TRIPs-overeenkomst, die de diversiteit van nationale regelgevingen heeft opgeheven.

Men zou kunnen aanvoeren dat de arme landen dit vrijwillig hebben aanvaard door te beslissen om lid te worden van de WTO, maar dit gaat voorbij aan het feit dat veel van deze landen tijdens de TRIPs-onderhandelingen niet over de nodige knowhow beschikten om volledig te begrijpen wat ze ondertekenden, aan hun beperkte onderhandelingspositie en aan het feit dat de WTO-overeenkomsten vaak worden goedgekeurd door de politieke en economische elites van de landen.

In deze context zijn internationaalrechtelijke principes verwoestend voor het welzijn van de lokale bevolking: het principe *volenti non fit iniuria* (wie instemt, doet geen kwaad) negeert de ongelijkheid tussen de belangen van de bevolking en die van de politieke elites, terwijl het principe van internationale erkenning van de mensen of groepen die de effectieve macht hebben in een land betekent dat de machtselites, die weinig geïnteresseerd zijn in het welzijn van de bevolking, worden beloond.

Tijdens de octrooiperiode wordt een geneesmiddel op de markt gebracht tegen of in de buurt van de winstmaximaliserende monopolieprijs, die in geïndustrialiseerde landen meestal wordt bepaald door de marktvraag. Wanneer welgestelde individuen een medicijn nodig hebben, kan de prijs ervan aanzienlijk worden verhoogd tot boven de productiekosten voordat de aanzienlijke voordelen van het vergroten van de mark-up (het verschil tussen de verkoopprijs van het product en de productiekosten) worden gecompenseerd door verliezen als gevolg van een verminderd verkoopvolume. Mark-ups van meer dan 1000 procent zijn niet ongewoon bij gepatenteerde medicijnen. Neem het Thaise geval: Sanofi-Aventis verkocht hun cardiovasculaire geneesmiddel Plavix in Thailand voor 70 baht (\$ 2,20) per pil.

Volgens de WHO heeft 30% van de wereldbevolking geen regelmatige toegang tot gangbare medicijnen, waarbij dit percentage oploopt tot meer dan 50% in de armste delen van Afrika en Azië. [World Health Organization (WHO), Medicines Strategy Report, 2002-2003]. De zwakste sociaaleconomische categorieën in deze gemeenschappen lijden onevenredig veel onder een gebrek aan toegang tot bestaande behandelingen. [Victoria CG, Wagstaff A, Schellenberg JA, et al., Applying an equality lens to child health and mortality: more of the same is not enough, Lancet 2003; 362: 233-41.].

De wereldwijde sterftevertakkingen van dit falende volksgezondheidsbeleid zijn ingrijpend: Volgens een onderzoek sterven elk jaar meer dan 10 miljoen kinderen onnodig, bijna volledig in landen met een laag inkomen of verarmde delen van landen met een gemiddeld inkomen, aan een beperkte lijst van vermijdbare ziekten zoals diarree, mazelen, malaria en aan ondervoeding gerelateerde oorzaken. [Brown RE (2003). Waar en waarom sterven elk jaar tien miljoen kinderen? The Lancet (361: 2226-34).

Hoewel we toegeven dat strengere beperkingen op intellectueel eigendom farmaceutische innovatie stimuleren, wat op de lange termijn ten goede komt aan de armen, negeert het argument van de positieve resultaten de realiteit dat tegen de tijd dat een patent verloopt, sommige medicijnen hun medicinale werking al grotendeels hebben verloren.

Het is belangrijker en essentiëler om te kiezen waar we onze onderzoeksinspanningen en investeringen op richten zonder vooringenomenheid, door alle denkbare oplossingen te onderzoeken om wereldwijde gezondheidsproblemen aan te pakken, zelfs buiten het huidige marktgebaseerde economische paradigma.

Erkennend dat het probleem van toegang tot medicijnen een wereldwijde sociale rechtvaardigheidskwestie is en vaststellend dat voor het recht op gezondheid effectieve toegang tot essentiële medicijnen nodig is, valt niet te ontkennen dat de huidige octrooidiscipline de toegang tot medicijnen beperkt.

Patenten dwingen farmaceutische bedrijven om zich alleen te richten op ziekten die de rijke bevolking treffen en negeren ziekten die de bevolking van onderontwikkelde landen treffen.

Wanneer uitvinders beloond worden met octrooibeschermd inkomsten, zijn ziektes die de armen treffen, hoe vaak ze ook voorkomen en hoe ernstig ze ook zijn, geen aantrekkelijke doelwitten voor farmaceutisch onderzoek en ontwikkeling. Dit komt omdat de vraag naar zo'n geneesmiddel aanzienlijk afneemt naarmate de octrooihouder de winstmarge verhoogt. Als gevolg daarvan is er weinig kans op het genereren van een significant verkoopvolume en een waarneembaar gat tussen de verkoopprijs van het middel en de productiekosten.

Bovendien bestaat de mogelijkheid dat een succesvolle onderzoeksinspanning geconfronteerd wordt met sterke eisen om de behandeling toegankelijk te maken tegen lage of zelfs geen kosten, waardoor de uitvinder gedwongen wordt zijn O&O-investering op te geven, misschien met verlies tot gevolg.

Gezien dit potentieel zijn biotech- en farmaceutische bedrijven eerder geneigd om geld te steken in onderzoek naar minder belangrijke maar veel voorkomende aandoeningen in de rijke wereld, zoals haaruitval en acne, dan in TB. Het 10/90

probleem verwijst naar het feit dat slechts 10% van al het farmaceutische onderzoek gericht is op ziekten die 90% van de GBD (Global Burden of Disease) veroorzaken [Drugs for Neglected Diseases Working Group, Fatal Imbalance: The Crisis in Research and Development for Drugs for Neglected Diseases, Artsen zonder Grenzen, september 2001]. Volgens deze bevindingen zijn praktisch alle ziekten die voorkomen in lage-inkomenslanden "verwaarloosd" en heeft de farmaceutische industrie bijna niets geïnvesteerd in onderzoek en ontwikkeling voor deze ziekten. Tropische ziekten worden bijvoorbeeld genoemd in nauwelijks 1% van de biomedische onderzoeksartikelen (Lanjouw en Cockburn, 2001).

Kremer en Glennerster gebruiken cijfers van het World Forum for Medical Research uit 2002 waaruit blijkt dat slechts 10% van de 70 miljard dollar die jaarlijks wereldwijd wordt geïnvesteerd in publiek en commercieel medisch onderzoek, wordt gebruikt om medische en gezondheidsproblemen aan te pakken die 90% van de wereldbevolking treffen.

Volgens de Wereldgezondheidsorganisatie zijn er slechts drie "verwaarloosde" ziekten: Afrikaanse trypanosomiasis, leishmaniasis en de ziekte van Chagas. [Ronde tafel WHO-IFPMA, juli 2001, werkdocument over prioritaire infectieziekten die meer O&O vereisen].

Patrice Trouiller onderzocht de resultaten van farmaceutisch onderzoek en ontwikkeling in de afgelopen 25 jaar, evenals de huidige initiatieven van overheden en bedrijven om de onevenwichtigheid in onderzoek en ontwikkeling te corrigeren, waardoor ziekten die vooral de arme wereld treffen grotendeels verwaarloosd blijven. Hij verzamelde informatie door Medline en de databases van de Amerikaanse Food and Drug Administration en het Europees Bureau voor de Geneesmiddelenbeoordeling te doorzoeken, en hij beoordeelde de huidige overheids- en commerciële activiteiten door recent gepubliceerd onderzoek te bekijken. Hij ontdekte dat slechts 16 van de 1393 nieuwe chemische entiteiten die tussen 1975 en 1999 werden vrijgegeven, voor tropische ziekten en tuberculose waren. [Geneesmiddelenontwikkeling voor verwaarloosde ziekten: een tekortschietende markt en een falen van het volksgezondheidsbeleid, "Lancet" 2002;359(9324):2188-94].

Zelfs voor aandoeningen die zowel ontwikkelde als ontwikkelingslanden treffen (zoals kanker), maken de kenmerken van ontwikkelingslanden producten die gemaakt zijn voor ontwikkelde markten ongeschikt. Ontwikkelingslanden hebben bijvoorbeeld een ontoereikende infrastructuur en hebben vaccins nodig die bestand zijn tegen verstoringen in gekoelde toeleveringsketens en die lang houdbaar zijn. Ze hebben ook goederen nodig waarvoor geen constante medische zorg nodig is. Terwijl Europa 39 bekwaame artsen per 10.000 mensen heeft en de VS 27, heeft Afrika bezuiden de Sahara er maar één (Wereldbank, 2008).

In het geval van zeldzame ziekten is het opvallend dat marktprocessen alleen niet voldoende zijn om de ontwikkeling van geneesmiddelen te stimuleren. Dit zijn ziekten die slechts een beperkt aantal mensen treffen. Een aandoening wordt in de Europese Unie als zeldzaam beschouwd als ze gemiddeld bij niet meer dan 5 op de 10.000 mensen voorkomt. Er zijn echter al meer dan 7.000 van dit soort aandoeningen geïdentificeerd, dus het totale aantal getroffen personen is verre van onbeduidend.

Door de lage prevalentie van zeldzame ziekten is de potentiële markt voor gekoppelde behandelingen ontoereikend om farmaceutische bedrijven ertoe te bewegen de noodzakelijke onderzoeks- en ontwikkelingsactiviteiten te financieren. Het gebrek aan economische stimulansen kan niet alleen de start van specifiek op de ontwikkeling van dergelijke geneesmiddelen gericht onderzoek belemmeren. Geen enkel bedrijf zou bereid zijn om deze taak op zich te nemen. Het is geen toeval dat deze medicijnen meestal weesgeneesmiddelen worden genoemd.

"Kunnen we aanvaarden dat het gebrek aan doeltreffende geneesmiddelen voor ziekten die vooral de armen treffen, gewoon het trieste maar onvermijdelijke gevolg is van een mondiale markteconomie? Of is het een enorme mislukking op het gebied van de volksgezondheid en een mislukking in het sturen van de economische ontwikkeling ten voordele van de samenleving?", aldus E. Torreele, Departement Immunologie, Parasitologie en Ultrastructuur, Universiteit Brussel "Een dringende heroriëntatie van de prioriteiten in geneesmiddelenontwikkeling en gezondheidsbeleid is nodig. De farmaceutische industrie moet hieraan bijdragen, maar het nationale en internationale beleid moet de wereldeconomie richten op de echte gezondheidsbehoeften van de samenleving. Dit vereist politieke wil, een sterk engagement om gezondheidsoverwegingen voorrang te geven op economische belangen en de handhaving van regelgeving en andere mechanismen om de ontwikkeling van essentiële geneesmiddelen te stimuleren."(Drugs for neglected diseases: a failure of the market and a public health failure?, "TMIH", 6, Issue11, November 2001).

Octrooien beperken het recht van mensen op toegang tot kennis

We zouden kunnen spreken van het intrinsieke recht van een uitvinder om het gebruik van zijn creatie te regelen, maar dit brengt grote problemen met zich mee.

Het argument van de verdediging van intellectueel eigendom kan worden teruggevoerd tot de filosoof John Locke.

Volgens Locke zijn mensen die iets vervaardigen met onderdelen die hij rechtmatig bezit door hun werk op te zetten, uiteindelijk eigenaar van het resultaat en hebben ze het recht om een veto uit te spreken over het gebruik ervan door anderen. Verder

is toe-eigening volgens Locke gerechtvaardigd op voorwaarde dat er genoeg is voor anderen en niemand zich meer kan toe-eigenen dan wat hij werkelijk kan gebruiken. Wanneer toegepast op het voorbeeld van het patentsysteem, zouden alle elementen van de theorie in twijfel getrokken kunnen worden.

In het geval van patenten is de eerste overweging hoeveel werk er nodig is voor onderzoek en ontwikkeling van medicijnen. De meeste (80 % per FDA) gepatenteerde medicijnen zijn "me-too" (Een medicijn dat structureel erg lijkt op reeds bekende medicijnen, met slechts kleine verschillen) De ontwikkeling hiervan vereist geen intensieve arbeid (in intellectueel creatieve zin).

Als Robert Nozick zegt: "Een medisch onderzoeker maakt de positie van anderen niet slechter omdat hij hen iets zou ontnemen dat hij in beslag heeft genomen," verwijst hij naar Locke. "Anderen kunnen gemakkelijk de identieke ingrediënten verkrijgen die zij hebben genomen; de toe-eigening of aankoop van chemicaliën door de onderzoeker maakte ze niet zeldzaam genoeg om de Lockeaanse clausule te schenden".

Deze logica impliceert echter niet dat de onderzoeker een vetorecht heeft over het gebruik door anderen van vergelijkbare stoffen in hun rechtmatige bezit om zijn ontdekking te repliceren.

Nozicks argument heeft volgens Pogge "geen basis binnen zijn eigen theorie. Dat een verwerving de omstandigheden van anderen niet verslechtert is een noodzakelijke maar niet voldoende voorwaarde om de geldigheid ervan te bevestigen. Hij legt op geen enkele manier uit hoe iemand eigenaar kan worden van een genre, hij legt niet uit hoe iemand vetorechten kan verwerven over wat anderen kunnen bereiken met andere elementen die ze legitiem bezitten."

Bovendien is de vooronderstelling dat de onderzoeker anderen geen schade berokkent niet altijd correct: als hij niet alleen een monster van een medicijn opeist, maar het hele genre van een bepaalde behandeling, zou hij uiteindelijk schaarste genereren en de Lockeaanse clausule overtreden. (er blijven niet genoeg uitstekende en gelijke goederen over voor anderen).

"Volgens Nozick heeft de onderzoeker deze vrijheid omdat het anderen niet schaadt en geen schaarste produceert," voegt Pogge toe. Als dit waar is voor de onderzoeker die Nozick noemt (degene die alleen medicijnen claimt - het monster dat hij heeft gemaakt met zijn eigen ingrediënten), dan is het onnauwkeurig voor de onderzoeker die het type medicijn claimt. De laatstgenoemde onderzoeker schaadt anderen door hen de mogelijkheid te ontzeggen om medicijnen te ontdekken zonder deze onafhankelijk te hoeven bewijzen, en genereert schaarste door exclusieve rechten te claimen om anderen toegang te geven tot specifieke toepassingen van chemische stoffen die in zijn bezit zijn."

Specifieke hoeveelheden medicijnen (monsters) kunnen alleen als exclusief eigendom worden beschouwd als en in de mate dat dit eigendom de vrijheid van anderen om medicijnen van dezelfde soort te maken (als ze daartoe in staat zijn) in stand houdt. Wie zich een bepaald soort materiaal exclusief toe-eigent, schendt de Lockeaanse clausule door geen adequate en even uitstekende producten voor anderen over te laten.

Bovendien wordt het geen-verspilling-principe van Locke geschonden: een onderdeel van het octrooisysteem dat verspilling zou kunnen veroorzaken is het feit dat het systeem in zijn huidige vorm octrooihouders niet verplicht om hun innovatie te commercialiseren. Als iets niet wordt gebruikt door degenen die het zich hebben toegeëigend terwijl anderen het nodig hebben - en medicijnen zijn voorbeelden van zaken die soms wanhopig nodig zijn voor een groot aantal mensen - wordt de verspilling vergroot.

Volgens het distributieve rechtvaardigheidsargument zouden innovators gecompenseerd moeten worden voor het doen van een maatschappelijk voordeel. Mensen die geen tijd of geld hebben gestoken in het creëren van een innovatie, bekend als free riders, zouden niet mogen concurreren met de uitvinder onder normale marktomstandigheden. Daarom zou het bedrijf de uitvinders exclusieve rechten moeten toekennen.

Dit is een probleem met farmaceutische patenten.

Ten eerste rijst de vraag of rechtvaardigheid niet ook rechtvaardige toegang tot farmaceutische producten vereist, die wordt belemmerd door de werking van het octrooisysteem.

Een ander twistpunt hier is of het redelijk is om innovators te belonen met patenten die hen toestaan te kiezen wie hun creatie rechtmatig mag gebruiken. Met andere woorden, impliceert de premisse dat rechtvaardigheid het belonen van innovators vereist dat uitvinders exclusieve eigendomsrechten op hun uitvindingen moeten krijgen? Hettinger wijst er terecht op dat dit niet het geval is.

"De fout is om het gegeneerde item dat iemand kwalificeert voor een beloning te verwarren met wat die beloning zou moeten zijn." De enige denkbare prijs is niet het eigendomsrecht op het ontwikkelde ding. Compensatie, prijzen, erkenning, waardering, bijval, veiligheid, autoriteit, prestige en financiële overheidssteun zijn allemaal opties" (E. Hettinger. Rechtvaardiging van intellectueel eigendom. *Filosofie & Publieke Zaken* 1989; 18: 41.)

Hoe zit het met de rechtvaardigheid om privé-eigendomsrechten toe te kennen aan de resultaten van R&D, die meestal door de overheid worden gesponsord?

Het is moeilijk te beargumenteren dat dit natuurlijke recht farmaceutische bedrijven zou moeten bevoordelen als de enige ontvangers van intellectuele

eigendomsrechten, gezien het feit dat hun producten sterk afhankelijk zijn van fundamenteel onderzoek dat wordt uitgevoerd aan universiteiten en openbare instellingen die worden gefinancierd door overheden en stichtingen die belastingvoordelen genieten, om nog maar te zwijgen van de bredere afhankelijkheid van de omringende sociale structuur en eerdere eeuwen van menselijke intellectuele inspanning.

In de Verenigde Staten bijvoorbeeld is de National Institutes of Health (NIH), die wordt gesteund door de federale overheid, een belangrijke weldoener van de farmaceutische sector. Dit jaar zal de NIH 23 miljard dollar uitgeven aan onderzoek en ook andere overheidsorganisaties investeren in gezondheidsgerelateerd onderzoek. Veel van dit onderzoek komt direct ten goede aan de industrie. Volgens de NIH werd 55% van de onderzoeksinitiatieven die leidden tot de ontdekking en ontwikkeling van de vijf best verkopende farmaceutische producten in 1995 uitgevoerd door onderzoekers wier werk werd gesponsord door belastingbetalers (National Institutes of Health. 2000. NIH Contributions to Pharmaceutical Development, administratief document, geciteerd in: Public Citizen. 2002. America's Other Drug Problem: A Briefing Book on the Rx Drug Debate. Washington, DC. Public Citizen: 51.)

Een ander probleem bij het rechtvaardigen van medicijnoctrooien uit rechtvaardigheidsoverwegingen is de vraag of innovators buitensporige voordelen moeten krijgen. Veel farmaceutische merkfabrikanten werken onvermoeibaar om de beschermingsperiode van hun octrooien te verlengen, en vaak slagen ze daarin. Dit proces, bekend als 'patent evergreening', belemmert makers van generieke medicijnen (producten die gelijkwaardig zijn aan merkmedicijnen, die op de markt kunnen worden gebracht nadat het patent is verlopen).

Natuurlijk betaalt het publiek dubbel: consumenten moeten kunstmatig hoge medicijnprijzen blijven betalen, naast de uitgaven van een rechtssysteem dat bedrijven gebruiken om concurrentie uit te stellen.

Samenvattend: zelfs als een dergelijk recht op het behoud van innovaties zou bestaan, zou het onmogelijk zijn om te beargumenteren dat het zo essentieel is dat, om het te respecteren, het recht op leven van de armen beperkt zou moeten worden. Farmaceutische patenten worden niet gerechtvaardigd door de filosofie waarop ze gebaseerd zijn omdat dit systeem schaarste creëert en anderen van een goed berooft. De meest voor de hand liggende uitdaging is uit te leggen hoe "de inventieve uitvinding van een fysiek ding de innovator eigendomsrechten moet opleggen, niet alleen op dit voorbeeldobject, maar op alle producten van zijn soort".

Tot slot is er in bepaalde omstandigheden geen arbeid van de kant van de onderzoeker om de toe-eigening van het vetorecht op de output te rechtvaardigen,

en in veel gevallen worden investeringen in onderzoek gesteund door overheidsfondsen.

Argumenten voor oppositie

Zonder de inkomsten uit octrooimonopolies zou farmaceutisch onderzoek en ontwikkeling tot stilstand komen, waardoor patiënten geen nieuwe behandelingen zouden kunnen krijgen.

Het is het zogenaamde "stimulans om te ontwikkelen en te innoveren" argument: zonder octrooien kunnen rivalen uitvindingen kopiëren. Als gevolg daarvan moet de prijs omlaag en heeft de investeerder weinig kans om zijn geld terug te verdienen, laat staan winst te maken. Het gevolg is dat de stimulans om te ontwikkelen en te innoveren afneemt. Er is een "speciale" stimulans nodig om genoeg mensen te laten investeren in onderzoek en ontwikkeling.

Het eerste belangrijke om te onthouden is dat farmaceutisch onderzoek en ontwikkeling extreem duur zijn. Volgens een goed aangeschreven onderzoek bedragen de gemiddelde kosten voor de ontwikkeling van een veelbelovende chemische stof tot een levensvatbaar farmaceutisch product 802 miljoen dollar. Deze kosten worden uitgesmeerd over een lange periode: het duurt gemiddeld 12,8 jaar om een farmaceutisch product te ontwikkelen, vanaf de eerste synthese van een nieuwe chemische verbinding tot de goedkeuring door de overheid van een nieuw medicijn.

De totale jaarlijkse investering in farmaceutisch onderzoek en ontwikkeling in de Verenigde Staten bedraagt meer dan \$ 65 miljard, wat veel meer is dan de uitgaven van overheidsgeld aan medisch wetenschappelijk onderzoek.

Vanwege de hoge kosten en onzekerheid van het ontwikkelingsproces van medicijnen, moeten medicijnenfabrikanten een groot rendement halen uit elk succesvol medicijn om de mislukkingen onderweg te compenseren.

Farmaceutische bedrijven zouden weinig motivatie hebben om nieuwe geneesmiddelen te produceren als ze geen wettelijk recht hadden op het financiële rendement van hun onderzoeksresultaten, en de maatschappij zou de nieuwe en betere therapieën die deze bedrijven zouden ontdekken, verliezen.

Volgens advocaat Peter Feldschreiber is onderzoek en ontwikkeling van medicijnen "een investering met een hoog risico voor het farmaceutische bedrijf". Het farmaceutische patentsysteem werd ontwikkeld en wordt gebruikt om bedrijven te helpen bij het beschermen van hun investeringen en bij het terugverdienen van de kosten voor het ontdekken, ontwikkelen en op de markt brengen van nieuwe farmaceutische producten.

Zonder octrooibeschermt of wettelijke barrières voor imitatie kunnen imitators een paar miljoen dollar uitgeven aan productformulering, procesontwikkeling en klinische

tests (meestal op 24 menselijke proefpersonen) die nodig zijn om therapeutische gelijkwaardigheid aan te tonen en concurreren met het bedrijf dat enorme kosten heeft gemaakt voor ontdekking en klinische tests.

Innovatie, als technologische vooruitgang, moet worden beschermd tegen "kopiëren" door het gebruik van wettelijke instrumenten. Het patent voor innovatie is hiervoor één van de meest efficiënte wapens. In werkelijkheid is kopiëren legaal zonder octrooi.

De eenvoudige bescherming die wordt geboden door het misdrijf van oneerlijke concurrentie, zoals gedefinieerd door Art. 2598 van het Burgerlijk Wetboek, voorziet in het aantonen van een effectieve concurrentieverhouding op de markt of een productverwarring die schade toebrengt aan de concurrent (voor klantenverleiding), die allemaal niet altijd gemakkelijk te bewijzen zijn. Octrooien en handelsmerken bieden daarentegen veel meer bescherming.

Omdat technologische innovatie is geïdentificeerd als een kritieke concurrentiecomponent in de globalisering van de markt, is de bescherming ervan door middel van unieke patenten een vereiste geworden waar westerse bedrijven niet zonder kunnen.

Hoeveel farmaceutisch onderzoek en ontwikkeling zou er plaatsvinden als de patentrechten werden verzwakt? Zou de toegenomen mate van onderzoek en ontwikkeling resulteren in minder effectieve nieuwe medicijnen voor de behandeling van ziekten? Zou een vermindering in toekomstige ziektebehandelingen de verbeterde toegang tot reeds bestaande geneesmiddelen compenseren als de hoeveelheid onderzoek en ontwikkeling zou worden verminderd en er minder nieuwe therapieën zouden worden ontwikkeld?

De farmaceutische sector is één gebied waar de standaard "stimulerings-theorie" van octrooien geldt. Het is dan ook duidelijk dat het afschaffen of verminderen van octrooibeschermt in deze sector het volume van O&O drastisch zou verminderen en, als gevolg daarvan, de beschikbaarheid van nieuwe medicijnen.

Het aanscherpen van intellectuele eigendomsbeperkingen stimuleert farmaceutische innovatie, waar de armen op de lange termijn van profiteren. De wachttijd van 20 jaar voor hen zal constant blijven in vergelijking met de toegang van welgestelde mensen, maar het zal minder zijn dan wat de armen zouden hebben gehad als de pre-TRIPS regel was gehandhaafd. Stel dat een versterking van de beperkingen op intellectuele eigendom leidt tot een toename van 20% in farmaceutische innovatie. Als dat het geval is, zal de farmaceutische innovatie in de komende 100 jaar op hetzelfde niveau liggen als in de 120 jaar voorafgaand aan het pre-TRIPS tijdperk. Ondanks de wachttijd van 20 jaar zullen de armen er na 120 jaar beter aan toe zijn dan onder het pre-TRIPS regime.

Octrooimonopolies zijn volgens Paul Herrling, hoogleraar Drug Discovery Science aan de Universiteit van Basel en hoofd bedrijfsonderzoek bij Novartis, cruciaal voor het stimuleren van innovatie en belemmeren de toegang tot medicijnen in onderontwikkelde landen niet. Hij wijst erop dat de meeste geneesmiddelen op de lijst van essentiële geneesmiddelen van de Wereldgezondheidsorganisatie al niet meer geoctrooieerd zijn. Bovendien beweert ze dat medicijnconcerns zoals Novartis donatieprogramma's hebben en dat ze zelden proberen patenten te vervolgen die in arme landen worden geschonden.

Herrling beweert echter dat farmaceutische bedrijven in intellectuele eigendoms kwesties in verarmde landen vaak negatief worden afgeschilderd, terwijl non-profitorganisaties liever morele normen handhaven. "Er is een heel sterke psychologische reden om te beweren dat je de armen verdedigt," stelt hij.

Bovendien biedt octrooibeschermtng voordelen op verschillende niveaus. De implementatie van de WTO-TRIPs-overeenkomst zal de volgende voordelen opleveren: (1) het aanmoedigen van lokaal geneesmiddelenonderzoek, wat zou resulteren in nieuwe behandelingen die tegemoetkomen aan landspecifieke behoeften (bijvoorbeeld ziekten); (2) geïndustrialiseerde landen die belangrijke nieuwe geneesmiddelen beschikbaar maken in ontwikkelingslanden; en (3) het aantrekken van internationale investeringen in de farmaceutische sector.

Octrooien stimuleren inheems onderzoek.

Een gebrek aan robuuste patentbescherming kan voordelen hebben op de korte termijn, maar zal negatief zijn op de lange termijn omdat een dergelijk systeem nooit behandelingen zal creëren die voldoen aan de unieke vereisten van het land in kwestie.

Een octrooi kan een bedrijf helpen zich te ontwikkelen door te profiteren van het marktpotentieel van zijn ideeën. Octrooien bevorderen de groei van de binnenlandse industrie door binnenlandse bedrijven in staat te stellen buitenlandse investeringen aan te trekken en producten voor de export te ontwikkelen. Winsten uit octrooiexploitatie kunnen opnieuw worden geïnvesteerd in meer onderzoek en ontwikkeling, waardoor commerciële en industriële expansie wordt gestimuleerd.

Tot slot zouden internationale bedrijven niet willen investeren in de ontwikkeling van medicijnen waar slechts een klein aantal mensen baat bij heeft, zoals mensen die lijden aan "weesziekten" zoals de ziekte van Lou Gehrig of het syndroom van Gilles de la Tourette. Een "weesziekte" treft slechts ongeveer 200.000 mensen in de Verenigde Staten, wat bedrijven zien als een beperkte markt gezien de hoeveelheid onderzoek die nodig is om medicijnen op recept te maken. De Amerikaanse

overheid heeft de Orphan Drug Act in het leven geroepen om de ontwikkeling van deze behandelingen aan te moedigen, waardoor bedrijven zeven jaar commerciële exclusiviteit krijgen voor de behandeling van bepaalde zeldzame aandoeningen. Een weesgeneesmiddel kan, net als een behandeling met patentbescherming, op elk moment in de zevenjarige periode worden geprijsd omdat er geen concurrentie of wettelijke beperkingen zijn.

We presenteren een juridisch voorbeeld uit India dat het belang van patentbescherming aantoont.

Sinds 2005 geeft India geneesmiddelenpatenten uit om te voldoen aan de TRIPS-overeenkomst (Trade Related Aspects of Intellectual Property Rights) van de Wereldhandelsorganisatie.

"De TRIPS-overeenkomst biedt veel vrijheid," zegt Dr. Joel Lexchin van de York University's School of Health Policy and Management in Toronto, Ontario. "Volgens de Indiase octrooiwetgeving moet een nieuwe versie van een chemische stof een significant nieuw therapeutisch voordeel aantonen om een octrooi te krijgen. Dit was in feite de kern van de rechtszaak."

De juridische discussie draaide om de vraag of een beter opneembare vorm van Novartis' winstgevende antikankerbehandeling Gleevec (imatinib mesylaat), in sommige landen bekend als Glivec, een voldoende significante vooruitgang was ten opzichte van de oorspronkelijke molecuule om een nieuwe uitvinding genoemd te kunnen worden. Het Indiase Hooggerechtshof concludeerde dat dit niet het geval was en verwees daarbij naar een bepaling in de octrooiwetgeving van het land die vereist dat nieuwe kopieën van bestaande medicijnen effectiever zijn om bescherming te krijgen. Critici beweren dat de Indiase wetgeving te rigide is en niet in lijn is met de rest van de wereld.

"Dit is een octrooiwetgeving die perfect is afgestemd op de eisen van generieke bedrijven en die hen in staat stelt om andermans onderzoek zo snel mogelijk te imiteren", zegt Paul Herrling, voorzitter van de raad van bestuur van het Novartis Institute for Tropical Diseases in Singapore. "Indiase generieke bedrijven, of de 'kopieerindustrie' zoals ik ze noem, verdienen hun geld door auteursrechtelijk beschermde goederen te kopiëren en aan de rest van de wereld te verkopen. Vervolgens verkopen ze het voor een lagere prijs, hetzij in India of in andere landen met een zwakke patentbescherming".

Het octrooi monopolie is een gunstig monopolie voor kennis en stelt kleine bedrijven in staat om onafhankelijk te blijven.

Dit is het zogenaamde "openbaarmakingsprikkel"-argument, dat stelt dat het octrooistelsel innovators aanmoedigt om hun innovaties openbaar te maken in plaats van ze verborgen te houden.

Farmaceutische patenten maken de verspreiding van kennis mogelijk omdat ze onthullen hoe de innovatie wordt toegepast en kunnen fungeren als een stimulans voor andere rivalen. Als gevolg hiervan is het een van de primaire verspreidingsplatforms voor technologische groei geworden.

Een van de voorwaarden voor octrooieerbaarheid is dat de aanvrager de uitvinding in de aanvraagformulieren voldoende gedetailleerd bekendmaakt. Er wordt gezegd dat het octrooistelsel technologische informatie verspreidt, waardoor technologische vooruitgang mogelijk wordt en, als gevolg daarvan, economische groei.

De inhoud van de innovatie wordt het erfgoed van de gemeenschap met de publicatie van de patentaanvraag, na een periode van 18 maanden van geheimhouding, en wordt zo het startpunt voor de creatie van bijkomende ideeën.

Octrooien moedigen het delen van kennis aan door te eisen dat de details van de geoctrooieerde innovatie openbaar worden gemaakt in ruil voor het exclusieve recht om de uitvinding te gebruiken. De openbaarmakingsvereisten van het octrooisysteem zijn gebaseerd op de vooronderstelling dat "wetenschappelijke en technische openheid de groei van de maatschappij meer helpt dan vertrouwelijkheid en geheimhouding". Octrooien verminderen dubbel onderzoek en stellen onderzoekers in staat om bestaande ideeën uit te breiden door informatie-uitwisseling te bevorderen. Een gepatenteerd product kan door onderzoekers worden bestudeerd om het te verbeteren. Toegang tot gepatenteerde innovaties kan onderzoek mogelijk maken dat anders onmogelijk zou zijn.

Octrooien maken de informatiestroom mogelijk via licentieovereenkomsten. Door licenties te verlenen aan overzeese bedrijven om lokaal gegenereerde ideeën te exploiteren, krijgen innovators een rendement op hun investering en toegang tot wereldwijde markten. Het verlenen van licenties aan lokale bedrijven voor het creëren van in het buitenland ontwikkelde technologieën helpt de vaardigheden en kennis van de gemeenschap te verbeteren.

Moderne genetische manipulatie en biotechnologie in het algemeen hebben een kans gecreëerd voor kleine, onderzoeksintensieve startende bedrijven. Veel van deze bedrijven zijn gebaseerd op universitair onderzoek en veel ervan zijn gestart door individuele universiteitswetenschappers van verschillende biowetenschappelijke afdelingen.

Veel academici zien de huidige biotechsector als een perfecte illustratie van hoe kleine, onderzoeksintensieve bedrijven een belangrijke positie kunnen verwerven in industrieën die worden gedomineerd door enorme verticaal geïntegreerde bedrijven.

Als we door deze lens naar de farmaceutische sector kijken, zien we een doel voor octrooibeschermering dat verder gaat dan de motivatie om verkoopbare behandelingen te ontwikkelen en te verkopen. Octrooien stellen kleine ondernemingen in staat om zelfvoorzienend te blijven.

Octrooibeschermering stelt een klein bedrijf in staat om zich te concentreren in een technologisch moeilijke sector terwijl het zijn product integreert in de bredere activiteiten van een veel groter bedrijf. Octrooien dienen dus een dubbel doel in de sector: ze beschermen algemene O&O-stimulansen en beïnvloeden tegelijkertijd de organisatie van de sector, meer bepaald door de kans te vergroten dat een klein gespecialiseerd bedrijf een winkel kan openen en onafhankelijk kan blijven.

Dit Parlement is tegen CO2-emissiedoelstellingen voor ontwikkelingseconomieën

Definities

Aangezien de term "ontwikkelingseconomieën" vaak wordt gebruikt, hoeft hij niet veel verduidelijkt te worden en is een precieze definitie overbodig. Een van de volgende definities kan worden gebruikt. Over het algemeen landen met een lagere HDI, een lage (negatieve, stagnerende, langzame) economische groei en een laag inkomen per hoofd van de bevolking in vergelijking met ontwikkelde landen. Volgens de Wereldbank: "lage- tot middeninkomenslanden". Voornamelijk in het Zuiden van de wereld (delen van Afrika, Azië en Latijns-Amerika), maar niet uitsluitend.

Ontwikkelingslanden kunnen worden gekarakteriseerd als afhankelijker van fossiele brandstoffen omdat ze meer neigen naar productie op basis van landbouw en zware industrialisatie dan naar handel en dienstverlening (die minder energie verbruiken).
Weinig technologie en een slechte infrastructuur.

Meer in het algemeen is de term "ontwikkelingslanden" op zichzelf al problematisch omdat het een ondergeschikte positie impliceert van staten die als "ontwikkelingslanden" worden aangeduid en de bestaande machtsverhoudingen in ere herstelt.

Sommige landen met een snelle economische groei behoren ook tot deze groep - de zogenaamde "opkomende economieën".

Aangezien de stelling in dit debat 'tegen' emissiedoelstellingen is, hebben zij niet de last om precies te definiëren welke specifieke CO2-doelstellingen zij bedoelen of hoe deze zouden worden gehandhaafd. In plaats daarvan moet het debat gaan over doelstellingen in het algemeen. Ze worden echter wel uitgenodigd om enkele voorbeelden van mogelijke doelstellingen te geven.

Vanaf nu worden doelen in deze tekst als bindend beschouwd. Dit maakt een redelijker debat mogelijk, omdat een schending van zulke doelen kan worden afgedwongen.

Niet-bindende doelstellingen, zoals die van de Overeenkomst van Parijs, zouden ook besproken kunnen worden. Het zou echter omslachtiger zijn om te laten zien wat de gevolgen daarvan zijn voor beide zijden van het Parlement, omdat de landen de doelstellingen eenvoudigweg zouden kunnen omzeilen zonder veel gevolgen. In dat

geval zouden het kader van het debat en sommige analyses enigszins moeten worden aangepast, maar de kern van het debat zou toch hetzelfde blijven.

Welke kant je ook op wilt met je zaak, het is noodzakelijk om het goed uit te leggen in je definitie. Alleen dan kunnen beide partijen goed met elkaar botsen en onduidelijkheid voorkomen.

Een mogelijke definitie zou er als volgt uit kunnen zien:

CO₂-emissiedoelstellingen zijn gericht op het verminderen van de CO₂-uitstoot, bijvoorbeeld door het gebruik van groene (hernieuwbare) energiebronnen (energiediversificatie) of het terugdringen van het energieverbruik (energie-efficiëntie). Doelstellingen, zoals gedefinieerd in de Overeenkomst van Parijs, moeten bindend en afdwingbaar zijn, bijvoorbeeld door ze te koppelen aan ontwikkelingshulp.

Strategische overwegingen

De stelling hoeft geen status quo of CO₂-emissiedoelstellingen te steunen; ze kan in plaats daarvan een wereld met alternatieve klimaatbeschermingsmaatregelen verdedigen. Deze maatregelen kunnen bijvoorbeeld bestaan uit investeringen in groene technologieën in ontwikkelingslanden, betaald door ontwikkelde landen, of een strenger klimaatbeschermingsbeleid in alleen ontwikkelde landen. Als het voorstel de doelen als bindend definieert, kan hun pleidooi zelfs vrijwillige doelen ondersteunen zonder de motie tegen te spreken. Deze strategie kan echter niet worden gebruikt als een specifiek model om het debat rond op te bouwen, maar in plaats daarvan als een onderdeel van het frame dat laat zien dat een wereld zonder CO₂-emissiedoelen niet betekent een wereld zonder klimaatbescherming.

Argumenten voor stelling

Economische ontwikkeling van ontwikkelingslanden is belangrijker dan klimaatbescherming

Dit argument bestaat uit twee logische delen.

Ten eerste leggen we uit hoe het tegengaan van klimaatverandering slechts een alternatief is voor het voorkomen van menselijk leed. Ten tweede stellen we dat emissiedoelstellingen ervoor zouden zorgen dat meer mensen lijden doordat ze de economische groei vertragen, waardoor het doel van klimaatbescherming teniet wordt gedaan. De reden waarom we het klimaat beschermen is in de eerste plaats om menselijk leed te voorkomen. Door de klimaatverandering veroorzaakte lucht- en

watervervuiling, zeespiegelstijging, droogte, hongersnoden enz. kunnen aanzienlijke schade toebrengen aan de menselijke gezondheid en de economie.

Menselijk handelen is de oorzaak van een groot deel van de klimaatveranderingen en deze hebben op hun beurt weer invloed op het menselijk leven - daarom moeten we passende maatregelen nemen om de klimaatverandering te bestrijden. De strijd tegen klimaatverandering is echter geen waarde op zich, maar eerder een middel om menselijk lijden te voorkomen en het menselijk welzijn voor iedereen - ontwikkelde en ontwikkelingslanden - te verbeteren.

Als klimaatverandering de mens op geen enkele manier zou schaden, zou er vrijwel geen reden zijn om ertegen te vechten en onze ontwikkeling te beperken. Daarom is het belangrijkste doel dat we in dit debat moeten nastreven niet het voorkomen van klimaatverandering als zodanig, maar het maximaliseren van de kwaliteit van het menselijk leven.

CO₂-emissiedoelstellingen voor ontwikkelingslanden zouden hun ontwikkeling en welzijn echter meer kwaad dan goed doen. Ontwikkelingslanden hebben namelijk al te kampen met armoede of een laag inkomen per hoofd van de bevolking en zijn waarschijnlijk niet in staat om drastische klimaatbeschermende maatregelen door te voeren vanwege een gebrek aan middelen (zowel financieel als menselijk). Bovendien hebben ontwikkelingslanden te kampen met een hoge bevolkingsgroei en een hoge werkloosheid.

Ontwikkelingslanden zouden zich daarom in de eerste plaats op deze kwesties moeten richten. Een niet-ecologische oplossing moet bijvoorbeeld prioriteit krijgen als deze het land helpt de armoede effectiever te bestrijden dan een groene oplossing.

Het herverdelen van fondsen om CO₂-emissiedoelstellingen te implementeren zou andere sectoren (onderwijs, gezondheidszorg en sociaal stelsel) aantasten die cruciaal zijn om het probleem van onderontwikkeling aan te pakken, de bevolkingsgroei af te remmen en de werkloosheid te verminderen. Een dergelijke herverdeling houdt ook geen rekening met de beperkte middelen waarover ontwikkelingslanden beschikken. Ze kunnen bijvoorbeeld geen kolengestookte elektriciteitscentrales bouwen, zelfs niet als het land over grote kolenreserves beschikt.

In het algemeen staan ontwikkelingslanden voor veel directe uitdagingen. Door zich te moeten richten op een andere uitdaging, het verminderen van de CO₂-uitstoot, zou er minder geld en middelen beschikbaar zijn voor het bestrijden van deze problemen die de dagelijkse levenskwaliteit van miljoenen mensen direct beïnvloeden.

Over het algemeen zijn ontwikkelingslanden ook sterk afhankelijk van de primaire sector (landbouw) van de economische productie en van de export van primaire grondstoffen, die allemaal "grote vervuilers" zijn.

Hoewel het doel voor de economische transformatie van ontwikkelingslanden zou kunnen zijn om deze afhankelijkheid te verminderen of hun economie duurzamer te maken, is dit niet haalbaar in een korte periode.

CO₂-reductiedoelstellingen zouden daarom hun productievolume negatief beïnvloeden en verminderen en hun toch al lage economische groei verlagen. Als de ontwikkelingslanden de klimaatverandering effectief moeten bestrijden, zijn (verplichte) emissiedoelstellingen niet de oplossing, omdat er op korte termijn geen alternatief is voor de grote vervuilers. In de afgelopen eeuw hebben snelle economische groei en industrialisatie miljarden mensen uit de armoede gehaald en hun levenskwaliteit verhoogd. Dit was alleen mogelijk omdat er geen beperkingen waren aan de manier waarop zij zich ontwikkelden.

Er is een duidelijke correlatie tussen de industrialisatie van een land en de levenskwaliteit van zijn burgers - toegang tot elektriciteit, schoon water, gezondheidszorg, onderwijs enz.

Hoe meer een land geïndustrialiseerd is, hoe beter de levenskwaliteit. Burgers van de meeste geïndustrialiseerde landen hebben het verhoudingsgewijs veel beter dan vorige generaties en de algemene langetermijntrend is positief. China bijvoorbeeld, de snelst groeiende economie ter wereld in de afgelopen 25 jaar, groeide exponentieel en verminderde de armoede aanzienlijk (door 600 miljoen mensen uit de armoede te halen). Dit was te danken aan de snelle en zware industrialisatie, ongeacht de gevolgen van deze ontwikkeling voor het milieu.

Als we echter beperkingen opleggen aan de manier waarop landen kunnen industrialiseren, zal dit proces waarschijnlijk langzamer of duurder verlopen dan wanneer we ze vrij laten ontwikkelen op de manier waarop de huidige ontwikkelde landen dat hebben gedaan. Als we niet alle ontwikkelingslanden toestaan hetzelfde te doen en hun eigen ontwikkelingspad te kiezen, zal de armoede waarschijnlijk toenemen en de levenskwaliteit afnemen. Aangezien honderden miljoenen mensen vandaag de dag nog steeds in extreme armoede leven, voornamelijk in ontwikkelingslanden, druist dit ook in tegen de SDG's en hun hoofddoelstelling om een einde te maken aan alle vormen van armoede.

Emissiedoelstellingen zullen daarom de economische groei en de industrialisatie van ontwikkelingslanden vertragen (of zelfs helemaal stopzetten). Vergeleken met de negatieve effecten van klimaatverandering zal dit de ontwikkelingslanden (en hun bevolking) veel slechter treffen in termen van levenskwaliteit. Als we naar China kijken (maar ook naar andere opkomende economieën zoals Taiwan, Indonesië, Thailand, Singapore, Maleisië enz.)

Hoewel het worstelt met slechte luchtkwaliteit, overstromingen, droogtes en een stijgende zeespiegel, leven de burgers over het algemeen een beter leven dan in de pre-industriële fase, toen het milieu schoner was, maar zonder de voordelen van economische groei en ontwikkeling.

Vergeleken daarmee is het voor deze landen voordeliger om zich te ontwikkelen, zelfs ten koste van het milieu. Het biedt de burgers niet alleen een betere levenskwaliteit, maar het helpt hen ook om hun nieuw verworven middelen te gebruiken om het effect van de klimaatverandering op hun leven te bestrijden.

Voor ontwikkelingslanden blijven economische groei en ontwikkeling de belangrijkste instrumenten om armoede en een slechte levenskwaliteit aan te pakken; de strijd tegen klimaatverandering is daarom geen prioriteit en moet niet worden opgelegd in de vorm van (verplichte) emissiedoelstellingen.

Ontwikkelingslanden verdienen het om zich zo snel mogelijk te ontwikkelen

Dit argument bestaat uit drie hoofdonderdelen. Ten eerste zullen we laten zien waarom economische ontwikkeling onrechtvaardig is geweest voor ontwikkelingslanden. Ten tweede zullen we beargumenteren waarom alle landen gelijke kansen verdienen om zich te ontwikkelen. Ten slotte zullen we uitleggen waarom dit betekent dat ontwikkelingslanden recht hebben op snelle ontwikkeling en hoe ontwikkeling belemmerd zou worden door emissiedoelen.

De ontwikkelde landen zijn vandaag de dag rijk, voornamelijk dankzij de vroegere en huidige uitbuiting van ontwikkelingslanden. Dit onrecht manifesteert zich op twee manieren.

Historische factoren.

De meeste landen die we vandaag de dag als rijk en ontwikkeld beschouwen, hebben dit voordeel verkregen door hun macht te misbruiken om andere delen van de wereld uit te buiten. Processen zoals kolonialisme en slavernij en het beroven van ontwikkelingslanden van hun natuurlijke hulpbronnen en menselijk kapitaal gaven de ontwikkelde landen niet alleen een onrechtvaardig voordeel, maar brachten de ontwikkelingslanden ook schade toe, zowel op individueel als op mondiaal niveau.

Deze uitbuiting is al tientallen jaren geleden gestopt, maar de gevolgen voor de betrokken landen zijn nog steeds merkbaar.

Hedendaagse factoren.

Door zich bezig te houden met neokolonialisme beïnvloeden multinationale ondernemingen uit ontwikkelde landen ontwikkelingslanden op meerdere negatieve manieren. Hoewel ze de levenskwaliteit van mensen kunnen verbeteren, bijvoorbeeld door infrastructuur aan te leggen, is dit slechts een neveneffect omdat de belangrijkste drijfveer achter hun acties nog steeds winst is.

Omdat bedrijven hun productie naar ontwikkelingslanden verplaatsen om geld te besparen, zetten ze hun lokale aannemers onder druk om de kosten te minimaliseren. Dit is niet alleen problematisch omdat arbeiders vaak lange diensten moeten draaien voor lage lonen, maar het leidt er ook toe dat de veiligheidsnormen niet worden nageleefd, wat kan leiden tot ongelukken, zoals de instorting van de Rana Plaza fabriek met meer dan duizend slachtoffers.

Door lokale instabiele regeringen te corrumperen, kunnen bedrijven vaak de natuurlijke hulpbronnen van ontwikkelingslanden monopoliseren en deze opnieuw verwerven zonder deze naar behoren terug te geven aan de lokale gemeenschappen.

Zelfs als we de directe uitbuiting buiten beschouwing laten, is het feit alleen al dat de levenskwaliteit drastisch verschilt over de hele wereld onrechtvaardig. Niemand kiest zijn geboorteplaats; daarom is de situatie waarin mensen geboren worden volledig willekeurig. Tegelijkertijd zijn de rijkdom en levenskwaliteit van burgers in ontwikkelde landen niet te danken aan hun verdienste, maar eerder aan hun geluk in de "geboorteloterij".

De historische omstandigheden en goed functionerende systemen die individuen in staat stellen of verhinderen om een goede levenskwaliteit te bereiken, heeft geen enkel individu in de hand.

Daarom is het onrechtvaardig dat mensen in ontwikkelingslanden lijden terwijl mensen in ontwikkelde landen meestal in overvloed leven.

Daarom zou ons primaire doel moeten zijn om de levenskwaliteit van mensen over de hele wereld te verbeteren om ervoor te zorgen dat een redelijke levensstandaard kan worden bereikt, ongeacht waar mensen wonen.

De snelste manier om hun economieën te ontwikkelen, en dus hun levensstandaard te verhogen, is door alle beschikbare energiebronnen te gebruiken - inclusief fossiele brandstoffen, vuile technologie enz.

Zoals al werd uitgelegd in het eerste argument, zou het stellen van emissiedoelen de economische groei van ontwikkelingslanden op zijn minst aanzienlijk belemmeren, zo niet onmogelijk maken.

Hernieuwbare energiebronnen zijn nog steeds duurder. Het is zelfs voor ontwikkelde landen moeilijk en duur om hun economie koolstofvrij te maken, laat staan voor ontwikkelingslanden die vaak niet eens het geld hebben om in de basisbehoeften van hun burgers te voorzien.

Bovendien ontbreekt het ontwikkelingslanden aan de kennis en het personeel om de nieuwste geavanceerde technologieën te gebruiken. Maar ontwikkelingslanden zouden gelijke kansen moeten hebben voor hun ontwikkeling door gebruik te maken van fossiele brandstoffen en vuile technologie (industrie) en niet gedwongen moeten worden om van agro en pre-industrieel niveau naar dienstverlening en hoogwaardige technologie te springen. Het zou hypocriet zijn als de ontwikkelde landen iets anders zouden vragen nadat ze zowel de planeet als andere regio's hebben misbruikt om hun huidige positie te bereiken.

Als we de CO₂-uitstoot wereldwijd willen verlagen, moeten de ontwikkelde landen alle verantwoordelijkheid op zich nemen, terwijl we de ontwikkelingslanden om meerdere redenen moeten laten ontwikkelen.

Ze hebben geprofiteerd van onrechtvaardige systemen, zoals eerder is aangetoond. Dus zelfs als de strijd tegen klimaatverandering zou vereisen dat hun burgers een deel van hun privileges en rijkdom verliezen, zou het nog steeds moreel zijn omdat het onrechtvaardig verworven en onverdiend is. Ontwikkelingslanden kunnen slechts marginaal bijdragen aan de vermindering van broeikasgasemissies. Per hoofd van de bevolking zijn de ontwikkelde landen verreweg de grootste uitstoters, dus het terugdringen van hun uitstoot is niet alleen de gemakkelijkste optie, maar ook de meest effectieve.

Ontwikkelingslanden moeten niet onderworpen worden aan CO₂-emissiedoelstellingen, omdat ze het verdienen om zich sneller en op dezelfde manier te ontwikkelen als de ontwikkelde landen. Het alternatief is niet alleen minder praktisch, maar ook moreel onaanvaardbaar.

Emissiedoelen zouden leiden tot verzet van burgers van ontwikkelingslanden

Vergeleken met ontwikkelde landen is klimaatverandering geen politieke prioriteit in ontwikkelingslanden.

Burgers van ontwikkelingslanden zullen zich om verschillende redenen minder snel zorgen maken over klimaatverandering. Omdat ontwikkelingslanden per definitie armer zijn, hebben zowel hun burgers als de landen zelf te maken met belangrijke existentiële problemen, zoals veiligheid, gezondheidszorg, werkzekerheid, slechte infrastructuur of een lage levensstandaard. Aangezien klimaatverandering een enigszins abstract probleem is dat zich vooral op de lange termijn zal manifesteren, kan het geen prioriteit zijn. Over het algemeen hebben burgers van ontwikkelingslanden een slechtere toegang tot kwaliteitsonderwijs en media, die vaak de bron zijn van klimaatgerelateerde informatie voor mensen uit ontwikkelde landen.

Mensen in ontwikkelingslanden hebben lagere inkomens in vergelijking met ontwikkelde landen. Dit betekent dat burgers minder reizen, minder dingen kunnen

kopen en over het algemeen zuiniger leven. Dit leidt ertoe dat hun koolstofvoetafdruk per hoofd van de bevolking aanzienlijk lager is dan in ontwikkelde landen.

Bovendien is hierdoor de vraag naar groene politiek lager.

Politici zijn minder gemotiveerd om campagnes over milieuonderwerpen te voeren, omdat ze daarmee geen verkiezingen zouden winnen. Het is voor hen strategischer om zich te richten op de bovengenoemde onderwerpen, zoals de economie. Dit betekent dat mensen minder over klimaatverandering horen in de media en het openbare debat in het algemeen. Omdat klimaatverandering geen deel uitmaakt van hun dagelijks leven, is het moeilijker om er aandacht aan te besteden.

Omdat burgers niet zo bezorgd zijn over klimaatverandering, kan het stellen van CO₂-emissiedoelen die de economie zouden kunnen schaden gemakkelijk worden gebruikt als argument door populisten of fundamentalisten voor bepaalde politieke of religieuze doelen.

In ontwikkelingslanden met hoge armoedecijfers en algehele slechte sociaaleconomische omstandigheden waar mensen veel meer existentieel afhankelijk zijn van hun baan, is de mogelijkheid om dit onderwerp te misbruiken voor angstzaaijerij voorafgaand aan verkiezingen groot.

Zelfs als de emissiedoelen de economie in werkelijkheid niet zouden schaden, zou het nog steeds mogelijk zijn om dit verhaal te gebruiken om mensen emotioneel te maken en hun stem te krijgen.

Dit zie je ook bij andere onderwerpen waar politici zaken verzinnen of overdrijven om de echte problemen van hun land te verbergen, bijvoorbeeld Modi in India die het gemunt heeft op de moslimminderheid.

In ontwikkelde landen die al strijden tegen klimaatverandering en overwegen emissiedoelstellingen vast te stellen, is dit verzet al begonnen, bijvoorbeeld tegen de Green Deal in de EU.

Omdat de bescherming tegen klimaatverandering grotendeels een beleid is van het Westen, kan dit op zichzelf weerstand oproepen tegen een dergelijke politiek. Het Westen zou waarschijnlijk degene zijn die controleert of deze landen hun doelstellingen halen of hen daar op zijn minst in steunt.

In veel ontwikkelingslanden heerst al een negatief sentiment tegen het Westen vanwege historische en hedendaagse redenen, zoals kolonialisme en neokolonialisme.

Politici zouden dit sentiment verder kunnen gebruiken om mensen tegen de emissiedoelstellingen op te zetten, door ze af te schilderen als door het Westen opgelegd tegen de echte wil van de burgers in. Omdat ontwikkelingslanden vaak jonge democratieën zijn, zijn ze bovendien over het algemeen vatbaarder voor de dreiging van populisme.

Hun instellingen die dienen om politici te controleren, zoals onafhankelijke rechtbanken, zijn zwakker en minder gevestigd. Onafhankelijke media die politici in twijfel trekken en hen ter verantwoording roepen, zijn minder ontwikkeld. Er is geen lange traditie van gewone burgers die controleren wie hun land regeert. In het algemeen is het waarschijnlijk dat een groot aantal ontwikkelingslanden populistische leiders zou kiezen op basis van hun verzet tegen emissiedoelstellingen.

Op de lange termijn kan dit ertoe leiden dat de landen de klimaatbeschermingsverdragen en hun doelstellingen helemaal opgeven, waardoor de emissiedoelstellingen een "dode letter" worden.

We zouden dit bijvoorbeeld kunnen zien bij het verlaten van het Akkoord van Parijs door de VS onder de regering Trump.

Een belangrijk onderdeel van zijn campagne was de ontkenning van klimaatverandering en het verzet tegen klimaatbeschermende regelgeving. Dit schaade de wereldwijde inspanningen om klimaatverandering aan te pakken, omdat dit niet effectief kan gebeuren zonder de medewerking van een van de grootste vervuilers.

Andere landen zouden dit precedent gemakkelijk kunnen volgen en beginnen met het schrappen van regels en het verlaten van internationale verdragen. Zelfs nu al verzetten veel landen zich tegen emissiedoelstellingen, ondanks hun onbeduidendheid.

Afspraken om het gebruik van kolen te verminderen moesten bijvoorbeeld aanzienlijk worden afgezwakt vanwege de eisen van China. Met sterkere emissiedoelstellingen zou de stimulans om er vanaf te komen nog groter zijn, wat zelfs de huidige klimaatveranderingsregels in gevaar zou kunnen brengen.

Het dwingen van ontwikkelingslanden om CO₂-emissiedoelstellingen te implementeren zou kunnen bijdragen aan klimaatveranderingsontkenning als middel om dergelijke maatregelen te vermijden en klimaatverandering opnieuw los te koppelen van menselijk handelen. Het ondersteunen van onderwijs en bewustmaking is op lange termijn duurzamer en haalbaarder voor ontwikkelingslanden dan strenge doelstellingen met hoge kosten op korte termijn.

Argumenten voor oppositie

Klimaatverandering moet topprioriteit zijn

Hoewel het duidelijk is dat de levenskwaliteit van mensen in ontwikkelingslanden cruciaal is in dit debat, kan deze niet worden bereikt zonder strikte

klimaatbescherming. De gevolgen van de klimaatverandering vormen de ernstigste existentiële crisis voor de mensheid wereldwijd.

De negatieve effecten van klimaatverandering zijn de afgelopen tien jaar aanzienlijk toegenomen en hebben op meerdere manieren negatieve gevolgen voor de mens. Weersomstandigheden.

Klimaatverandering houdt verband met extreme weersomstandigheden, zoals cyclonen, overstromingen of aardbevingen, die vaker voorkomen en krachtiger worden. Dit wordt alleen maar verergerd door de stijgende zeespiegel die de kustgebieden treft waar het grootste deel van de bevolking woont.

Stijgende temperaturen veroorzaken vaker droogtes en afnemende rivieren, wat leidt tot waterschaarste. Dit is nu al te zien op plaatsen zoals het zuidwesten van de VS en de gevolgen zullen waarschijnlijk verergeren in drogere en minder ontwikkelde landen.

De gezondheid en het leven van mensen.

Weersomstandigheden zijn niet alleen lastig, maar hebben ook een grote invloed op de gezondheid.

Er sterven nu al honderdduizenden mensen per jaar als gevolg van de klimaatverandering. Miljoenen anderen hebben gezondheidsproblemen die verband houden met het verslechterende klimaat, zoals ademhalingsproblemen door luchtvervuiling of hitteberoerte door de stijgende temperaturen.

Economische output

Omdat mensen zich meer moeten richten op het beperken van de negatieve gevolgen van klimaatverandering, is de samenleving als geheel minder productief en is er een negatief effect op de economische output. Dit vermindert de economische groei en de levenskwaliteit.

In China bijvoorbeeld wordt de negatieve rol van de opwarming van de aarde geschat op een daling van het BBP met 0,78% voor elke 1 °C temperatuurstijging, wat overeenkomt met 241,7 miljard USD.

Niet voldoen aan de eisen van een hoge(re) bevolkingsgroei.

Door het veranderende klimaat en biosystemen worden gewassen minder vruchtbaar en minder resistent tegen plagen omdat ze groeien in een omgeving die steeds anders is dan de omgeving waaraan ze zich hebben aangepast. In combinatie met waterschaarste leidt dit tot minder voedselproductie op dezelfde hoeveelheid landbouwgrond. Daardoor stijgen de voedselprijzen en door de hoge bevolkingscijfers (hogere vraag naar voedsel) komen hongersnoden en

ondervoeding vaker voor. Al deze gevolgen zijn niet alleen problemen op zich, maar kunnen ook leiden tot secundaire effecten.

Migratie.

Omdat het leven in bepaalde gebieden moeilijker of zelfs ondraaglijk wordt, worden mensen gedwongen om te migreren naar een meer aanvaardbare plaats met minder strenge leefomstandigheden.

Volgens de UNHCR verjagen natuurrampen elk jaar 21,5 miljoen mensen van huis en haard, en dit aantal zal waarschijnlijk toenemen naarmate de aarde warmer wordt en de gevolgen ernstiger.

Het UNIPCC schat dat in de komende 30 jaar waarschijnlijk 143 miljoen mensen zullen worden getroffen door stijgende zeeën, droogte, temperaturen en andere klimaatrampen. De meesten van hen zullen uit ontwikkelingslanden komen.

Dit zal niet alleen sociale spanningen veroorzaken in landen waar mensen naartoe migreren, maar ook de ontwikkeling en groei van landen waaruit mensen migreren verder verslechteren als gevolg van braindrain en stijgende kosten voor schadebeperking en wederopbouw.

Conflicten.

Naarmate water en voedsel schaarser worden en grote delen van het grondgebied praktisch onbruikbaar worden, zullen oorlogen om grondstoffen vaker voorkomen. Vooral in ontwikkelingslanden, waar sociale en etnische spanningen niet ongewoon zijn, kan dit gemakkelijk leiden tot gewelddadige conflicten, waardoor onschuldige mensen hun huis of leven verliezen.

Bovendien zullen ontwikkelingslanden om verschillende redenen onevenredig hard door deze effecten worden getroffen.

Omdat deze landen per definitie minder geld hebben, is het voor hen moeilijker om zich investeringen te veroorloven in maatregelen die de klimaatverandering tegengaan, zoals het installeren van airconditioners of het bouwen van tsunamibarrières. Het wordt ook moeilijker om de infrastructuur weer op te bouwen nadat deze is verwoest.

Er wordt relatief minder geïnvesteerd in hun infrastructuur en openbare diensten, waardoor het voor hulpverleners moeilijker is om mensen te helpen in gebieden die getroffen worden door natuurrampen.

Mensen in ontwikkelingslanden hebben een lager inkomen, waardoor ze afhankelijker zijn van hun woonplaats en het moeilijker is om te verhuizen, bijvoorbeeld om te ontsnappen aan de stijgende zeespiegel.

Ontwikkelingslanden liggen vaak in regio's die al worden getroffen door natuurrampen zoals cyclonen of aardbevingen, zelfs zonder dat klimaatverandering dit nog verergert. Bovendien is de bevolking meestal geconcentreerd in kustgebieden, die het hardst worden getroffen door natuurverschijnselen.

De economieën van ontwikkelingslanden zijn vooral afhankelijk van primaire productie, die sterk beïnvloed wordt door het klimaat en de weersomstandigheden, in vergelijking met de meer op diensten gebaseerde economieën van ontwikkelde landen.

Daarom zullen de negatieve effecten op hun economieën naar verwachting nog groter zijn dan in ontwikkelde landen.

Deze gevolgen zullen in de toekomst alleen maar erger worden. We zien de gevolgen van klimaatverandering elk jaar zichtbaarder worden. Aangezien de wereldwijde uitstoot nog niet zijn hoogtepunt heeft bereikt, zullen de hierboven genoemde problemen de komende jaren alleen maar ernstiger worden.

Bovendien, als we de uitstoot van broeikasgassen niet drastisch verminderen en het proces van klimaatverandering niet vertragen, zullen de gevolgen drastischer worden en minder omkeerbaar. Aan de andere kant, als we ontwikkelingslanden toestaan zich te ontwikkelen door industrialisatie op basis van fossiele brandstoffen, zullen zij waarschijnlijk de grootste vervuilers worden en het probleem verder verergeren.

Als niet iedereen zijn steentje bijdraagt, is het onwaarschijnlijk dat we de klimaatverandering kunnen vertragen en de negatieve gevolgen ervan kunnen beperken, met name voor economieën en samenlevingen in ontwikkelingslanden.

Het vaststellen van CO₂-emissiedoelstellingen wereldwijd, ook in ontwikkelingslanden, zal daarentegen leiden tot een lagere uitstoot van broeikasgassen. Dit kan de gevolgen van klimaatverandering verlichten en een wereldwijde catastrofe voorkomen.

Zelfs als de doelstellingen de economische groei van ontwikkelingslanden schaden, zijn ze een beter alternatief voor het leven van hun burgers en de hele planeet in vergelijking met de ergere gevolgen van klimaatverandering.

Emissiedoelstellingen voor ontwikkelingslanden voorkomen "outsourcing" van emissies

De situatie van CO₂-emissiedoelen voor ontwikkelde landen hangt niet af van de doelen die zijn gesteld voor ontwikkelingslanden - het is symmetrisch aan beide zijden van het Huis.

In een wereld zonder CO₂-emissiedoelstellingen voor ontwikkelingslanden zouden de ontwikkelde landen nog steeds hun eigen doelstellingen bepalen en proberen te halen.

Ontwikkelde landen hebben een levensstandaard en sociale toestand die hoog genoeg zijn zodat hun burgers zich minder zorgen maken over existentiële kwesties of economische groei en zich meer kunnen richten op abstractere kwesties zoals klimaatverandering.

Dit maakt klimaatverandering tot een belangrijke politieke kwestie in de meeste ontwikkelde landen, en er bestaat meestal een brede consensus over de verplichting van de ontwikkelde landen om dit probleem aan te pakken. Als er echter geen CO₂-emissiedoelen worden gesteld in ontwikkelingslanden, zouden deze maatregelen van ontwikkelde landen minder effectief worden vanwege het uitbesteden van emissies.

Bedrijven doen er alles aan om milieubescherpende maatregelen te voorkomen of te omzeilen.

De vijf grootste olie- en gasbedrijven ter wereld spenderen jaarlijks bijna 200 miljoen dollar aan lobbyen om klimaatbescherpende wetgeving tegen te houden.

Een aantal autofabrikanten heeft geprobeerd om emissietestlaboratoria te misleiden om hun voertuigen goedgekeurd te krijgen zonder de uitstoot te hoeven verminderen.

Over het algemeen lijkt het voor bedrijven winstgevender om te proberen milieuregels te omzeilen dan om ze na te leven. Als er geen emissiedoelen zijn in ontwikkelingslanden, kunnen deze bedrijven hun productie of energieproductie daarheen verplaatsen.

Hierdoor zouden ze ontsnappen aan de klimaatregelgeving van ontwikkelde landen, wat de impact van deze regelgeving op de bescherming van het klimaat zou verminderen. Hoewel sommige emissies inherent niet kunnen worden uitbesteed, zoals die van het transport, is een groot deel van de industriële processen onafhankelijk van hun locatie doordat de wereldwijde scheepvaart goedkoper wordt door de globalisering.

Hoewel het lijkt alsof de ontwikkelde landen hun uitstoot hebben verminderd omdat de vervuilers niet langer binnen hun grenzen actief zijn, verplaatst deze uitstoot zich in feite gewoon naar een andere plaats. Een soortgelijke situatie heeft zich al voorgedaan op andere gebieden, zoals de bescherming van werknemers en eerlijke lonen.

Nadat westerse landen strengere arbeidsregels gingen opleggen, wat leidde tot duurdere productie, verhuisde veel productie naar landen zonder deze veiligheidsmechanismen, zoals China.

Toen deze landen hun eigen regels voor arbeidsveiligheid invoerden, verhuisden de fabrieken gewoon weer naar een andere plek met minder strenge regels, zoals Bangladesh. Deze landen hebben nu niet eens de keuze om effectieve regels in te voeren, omdat de fabrikanten hen kunnen chanteren door te dreigen dat ze weer naar een ander land zullen verhuizen als ze dat doen.

Als een maatregel alleen lokaal wordt toegepast, kan het probleem niet wereldwijd worden opgelost omdat bedrijven dan een andere locatie zullen zoeken om hun praktijken voort te zetten in plaats van zich aan de nieuwe eisen te conformeren.

Dit zou de klimaatsituatie voor de hele wereld om twee redenen verslechteren:

Ontwikkelde landen zouden minder geneigd zijn om zich te verbeteren.

Hoewel het probleem niet echt zou worden opgelost, zou het lijken alsof de ontwikkelde landen hun emissies toch aanzienlijk hebben verminderd. Dit zou de focus en de schuld vooral bij de ontwikkelingslanden leggen en zou de ontwikkelde landen minder stimuleren om het probleem aan te pakken, bijvoorbeeld door te investeren in groene technologieën.

Omdat vandaag de dag meestal alleen ontwikkelde landen de middelen en motivatie hebben om groene technologieën te ontwikkelen, zou deze vooruitgang in innovaties wereldwijd vertraagd kunnen worden. Grenzen doen er niet toe voor klimaatverandering. Zelfs als de ontwikkelde landen helemaal zouden stoppen met het produceren van broeikasgassen, zou het klimaat nog steeds schade ondervinden van de uitstoot van ontwikkelingslanden. Uitstoot op eender welke plaats beïnvloedt de planeet wereldwijd.

Daarom zou een daling van de uitstoot van de ontwikkelde landen nutteloos zijn als die gevolgd zou worden door een stijging van de uitstoot van de ontwikkelingslanden, omdat de som van de emissies dan niet veel zou afnemen.

Het niet instellen van emissiedoelen in ontwikkelingslanden zou er dus niet alleen toe leiden dat ontwikkelingslanden meer gaan uitstoten, maar ook bedrijven uit ontwikkelde landen.

Aan de andere kant zou het wereldwijd invoeren van CO₂-emissiedoelen dit probleem voorkomen.

Als er geen plaats zou zijn om naartoe te verhuizen omdat de CO₂-emissiedoelstellingen voor elk land zouden gelden, zouden producenten verantwoordelijk moeten worden gehouden en hun uitstoot echt moeten verminderen, bijvoorbeeld door te investeren in groene technologieën.

Concluderend: om er echt voor te zorgen dat de mensheid als geheel de uitstoot vermindert en niet alleen maar verplaatst, moeten de emissiedoelen wereldwijd effectief zijn.

Emissiedoelen staan economische groei niet in de weg

Hoewel industrialisatie op basis van het gebruik van fossiele brandstoffen in het verleden de belangrijkste motor was voor snelle economische ontwikkeling en groei, is de politieke, economische en sociale context die deze snelle groei mogelijk maakte aanzienlijk veranderd.

Ten eerste, en dat is het belangrijkste, verergeren fossiele technologieën de effecten van klimaatverandering. Dit maakt het niet alleen moreel tegenstrijdig, maar ook praktisch twijfelachtig, omdat het gebruik ervan rampen zal veroorzaken die duur zullen zijn om het hoofd aan te bieden, zoals reeds vermeld in het eerste argument.

Fossiele brandstoffen zijn geen levensvatbare energiebron voor de toekomst. Omdat deze bronnen niet hernieuwbaar zijn op een menselijke tijdschaal, zullen ze vroeg of laat opraken. Hoewel er nieuwe bronnen worden gevonden, kan deze trend niet eeuwig aanhouden en zodra het aanbod begint af te nemen, zal de prijs stijgen, waardoor het gebruik van fossiele brandstoffen economisch onhaalbaar wordt.

Gezaghebbende regimes, zoals Rusland, Venezuela of landen in het Midden-Oosten, controleren een groot deel van de fossiele brandstofbronnen. Dit is om twee redenen problematisch.

Door deze producten te kopen, worden deze regimes gesteund, die vaak openlijk de mensenrechten schenden en zich verzetten tegen humanistische en democratische waarden.

Aangezien deze regimes vaak hun eigen geopolitieke belangen hebben, kunnen ze fossiele brandstoffen gebruiken als een hefboom voor onderhandelingen of zelfs chantage, zoals we bijvoorbeeld kunnen zien met Rusland dat druk uitoefent op Europa door de aardgasleveringen te verminderen.

Vanwege de hierboven genoemde problemen zijn nieuwe investeringen in technologieën voor fossiele brandstoffen die zouden kunnen helpen efficiënter of goedkoper te worden, beperkt, omdat de energiebron grotendeels als verouderd wordt beschouwd.

CO₂-emissiedoelstellingen die leiden tot het gebruik van groenere technologie zijn daarom noodzakelijk voor ontwikkelingslanden om dergelijke hoge kosten van

klimaatverandering te vermijden en hun economieën voor te bereiden op de toekomst.

Hoewel het waar is dat ontwikkelingslanden essentiële infrastructuur (spoorwegen, wegen, bruggen, vliegvelden) moeten bouwen en investeringen in bedrijven (fabrieken, diensten, enz.) moeten bevorderen om zich te kunnen ontwikkelen, is niets van dit alles inherent afhankelijk van fossiele brandstoffen.

Hetzelfde effect kan worden bereikt door groene technologieën te gebruiken.

Voor fabrieken en huishoudens maakt het bijvoorbeeld niet uit of hun elektriciteit uit kolen- of kerncentrales komt. Hoewel de invoering van groene technologieën (die de uitstoot van broeikasgassen zouden verlagen en het mogelijk zouden maken om de doelstellingen te halen) in ontwikkelingslanden afhankelijk is van de beschikbaarheid van groene technologieën en knowhow, zijn de prijzen van groene technologieën drastisch gedaald.

Zo is de prijs van energie die wordt opgewekt met fotonvoltaïsche modules in de afgelopen 10 jaar meer dan 6 keer zo laag geworden en in de afgelopen 30 jaar meer dan 21 keer zo laag. Aangezien het proces van decarbonisatie in ontwikkelde landen hand in hand gaat met investeringen in groene technologieën, zullen deze prijzen in de toekomst waarschijnlijk alleen maar dalen - in tegenstelling tot fossiele brandstoffen.

Ontwikkelingslanden moeten daarom kiezen voor groene groei in plaats van op industrialisatie gerichte groei, d.w.z. ze moeten economische groei en ontwikkeling stimuleren en er tegelijkertijd voor zorgen dat natuurlijke rijkdommen de hulpbronnen en milieudiensten blijven leveren waarvan hun welzijn afhankelijk is.

Groene technologieën zijn niet alleen haalbaar, maar verdienen ook de voorkeur van ontwikkelingslanden. Technologieën die afhankelijk zijn van fossiele brandstoffen zullen in de toekomst waarschijnlijk duurder worden dan schone alternatieven, en wel om drie redenen.

Een van de principes van groene groei is een efficiënter gebruik van de hulpbronnen van het land. Groene technologieën verbruiken daarom minder energie en hulpbronnen, waardoor ze goedkoper werken. De inputkosten zullen waarschijnlijk alleen maar stijgen voor technologieën op basis van fossiele brandstoffen, bijv. de prijzen van olie, gas en diesel zullen hoger worden naarmate deze grondstoffen schaarser worden.

Fossiele-brandstoftechnologieën zijn over het algemeen complexer, verbrandingsmotoren zijn bijvoorbeeld complexer en vereisen meer "bewegende onderdelen" in vergelijking met hun elektrische tegenhangers. Zonne- en

windenergiecentrales kunnen goedkoper en sneller worden gebouwd dan gas- of kolencentrales (bron?) omdat ze niet zo massaal zijn en geen grote initiële investering vereisen.

Dit betekent dat als groene technologie eenmaal de norm is, deze goedkoper zal zijn dan de huidige technologie op basis van fossiele brandstoffen. De wereld is het er over het algemeen over eens dat het gebruik van fossiele brandstoffen geleidelijk moet worden uitgebannen en dat groene technologie de enige weg vooruit is.

Daarom moeten ontwikkelingslanden deze kans benutten en ervoor zorgen dat ze niet achterblijven bij de groene transitie. Ontwikkelingslanden moeten investeerders aantrekken of subsidies ontvangen van ontwikkelde landen ter compensatie, om zo het verschil tussen de huidige prijzen van vuile en schone technologieën te verkleinen.

In plaats van te investeren in vuile industrialisatie waarvan de bruikbaarheid in de toekomst twijfelachtig is, zouden middelen moeten worden besteed aan de ontwikkeling en toepassing van groene technologieën, onderwijs (om het menselijk potentieel en de eigen knowhow te ontwikkelen) en bewustmaking.

Economische groei en een hogere levenskwaliteit kunnen alleen worden bereikt met CO₂-emissiedoelstellingen, aangezien industrialisatie op basis van fossiele brandstoffen niet alleen economisch niet haalbaar is, maar ook schadelijk is voor het milieu.

De THBT-media moeten de nadruk leggen op de verwezenlijkingen van immigranten in plaats van op hun uitsluiting, lijden of kwetsbaarheid.

Context, definitie en model

De motie roept een essentiële discussie op over de rol en de impact van het portretteren van immigranten in de media. De kern van het debat draait om de vraag: Moeten de media hun huidige narratieve lens ten opzichte van immigranten veranderen van het benadrukken van de negatieve kanten naar het focussen op de positieve kanten?

In het kader van dit debat omvat "media" kranten, tijdschriften, televisie, radio en digitale kanalen (online nieuwsportalen) die als direct doel hebben nieuws te produceren. "Immigranten" zijn personen die naar een ander land zijn verhuisd met de bedoeling zich daar tijdelijk of permanent te vestigen. De motie is bewust ruim in de definitie van 'immigrant'. Wie gezien wordt als immigrant is een belangrijk

onderwerp voor debat, en is een keuze die gemaakt wordt in de media. Denk aan het verschil tussen een "expat" (vaak iemand die werkt in een hooggekwalificeerde baan met een goed salaris met een universitair diploma, vaak van een blanke of meerderheids etniciteit), "immigrant" (vaag, maar kan ook 'gastarbeider' omvatten, iemand die blauw werk verricht op een tijdelijk visum), en "vluchteling" (iemand die niet migreert om economische maar om politieke reden, zoals het ontvluchten van vervolging). Bovendien is het belangrijk om te bedenken dat er zowel gedocumenteerde als ongedocumenteerde immigranten zijn, die in zeer verschillende werelden leven, waarbij ongedocumenteerde immigranten vaak geen toegang hebben tot overheidsdiensten of legaal werk. Tot slot is het belangrijk om te erkennen dat er immigranten zijn die migreren om niet-economische of educatieve redenen, zoals gezinshereniging. Deze groep is weliswaar aanwezig, maar zal waarschijnlijk geen grote invloed hebben op het debat.

Een ander belangrijk conceptueel instrument om over na te denken is negativiteitsbias en het mogelijke verband met immigratiestatus. Negativiteitsbias is de neiging in de media om te veel prioriteit te geven aan negatieve en sensationele onderwerpen, zoals doden door geweld of doden in het algemeen. Een spreekwoordelijke uitdrukking "als het bloedt, leidt het" wordt gebruikt om de neiging van de media te beschrijven om de berichtgeving over negatieve of gewelddadige verhalen te centreren. De uitdrukking verwijst naar de gewoonte van tv- en krantenzenders om gewelddaden in detail te verslaan als hoofdverhaal, waarbij andere mogelijke redactionele keuzes worden vermeden. Het mogelijke kruispunt met immigrantenstatus kan zijn dat een immigrant die negatief betrokken is bij een situatie, het nieuwsitem om te beginnen al 'nieuwswaardiger' kan maken, wat de bron kan zijn van negatieve stereotypen of deze kan versterken.

Het debat kan gevoerd worden in alle delen van de wereld met een grote immigrantenbevolking. De dynamiek kan anders zijn in delen van de wereld waar de dominante immigrant de expat is of waar internationaal toerisme de lokale gemeenschappen beïnvloedt. Het kan ook anders spelen als de grootste groep immigranten van dezelfde etniciteit is als een grote reeds bestaande minderheidsgroep. Denk aan landen als Singapore, Hongkong, Vietnam en Thailand als voorbeelden van landen waar de lokale context een andere narratieve belasting vormt dan in Westerse landen. Denk ook aan de verschillende manieren waarop verhalen in Zuid-Afrika ingekaderd zouden worden in relatie tot immigranten uit andere Zuid-Afrikaanse staten zoals Namibië en Zimbabwe.

Een model is niet nodig omdat de beweging gaat over het veranderen van de richting van de focus en geen nieuw systeem of mechanisme impliceert om het uit te voeren.

Argumenten voor stelling

Negatieve verhalen ontkrachten

Dit argument kan het best worden samengevat als twee argumenten in één: 1) waarom negatieve mediaverhalen oneerlijke mediastereotypen genereren. 2) waarom dit beleid zal helpen negatieve stereotypen te ontkrachten. Omdat ze hetzelfde twistpunt volgen, wordt het argument hier weergegeven als één groot argument.

Bewering: Negatieve verhalen schaden onterecht immigrantengemeenschappen

Context: Het immigratievraagstuk is de afgelopen jaren steeds belangrijker geworden, vooral in Europa en de VS. Naarmate de wereldwijde migratiepatronen verschuiven, vaak als gevolg van de vergrijzing, economische kansen door de globalisering, conflicten, economische instabiliteit en klimaatverandering, worstelen veel landen met de economische, sociale en culturele gevolgen van een toenemende immigrantenbevolking. De media spelen een cruciale rol in het vormgeven van het discours rond immigratie, waarbij de beeldvorming een grote invloed heeft op de publieke opinie en vervolgens op het overheidsbeleid.

Wat betreft de berichtgeving in de media over immigranten, is er steeds meer onderzoek dat wijst op een vooroordeel in de berichtgeving in de media. Uit een onderzoek van Dixon & Williams (2015) bleek bijvoorbeeld dat de media in de VS immigranten vaak oververtegenwoordigden als wetsovertreders. Ook Bleich et al. (2015) ontdekten dat immigranten in Europese media onevenredig vaak werden geassocieerd met negatief nieuws. Dergelijke berichtgeving voedt negatieve stereotypen en bevordert een omgeving van angst en vijandigheid.

Een tegenargument in dit debat, zoals je zal zien in de oppositie, is dat de motie niet noodzakelijk enkel verhalen bevat over immigranten die problemen hebben om zich aan te passen aan hun gastsamenleving. Het zou nuttig zijn om te analyseren waarom dit het soort mediaverhaal is dat het meest waarschijnlijk voorkomt. Daarnaast kan een analyse waarom zelfs het in beeld brengen van 'menselijk' lijden leidt tot negatieve stereotypen van immigranten als 'hulpeloze slachtoffers' ook helpen om dit tegenargument van de oppositie te weerleggen.

Analyse

We moeten eerst begrijpen waarom de media negatief berichten over immigranten. Er zijn verschillende theorieën die verklaren waarom de berichtgeving in de media over immigranten vaak een vertekend beeld geeft.

Commerciële belangen: Veel nieuwszenders opereren in een concurrerende commerciële omgeving. Sensatieverhalen die inspelen op de angsten of

vooroordelen van het publiek kunnen meer kijkers of lezers aantrekken, waardoor de kijkcijfers en de inkomsten stijgen. Negatieve verhalen over immigranten kunnen zulke sensationele inhoud bieden, wat leidt tot een scheve berichtgeving.

Media-eigendom: De politieke voorkeuren van media-eigenaars kunnen het beeld van immigranten beïnvloeden. Media die eigendom zijn van individuen of groepen met antimigratiestandpunten zullen immigranten waarschijnlijk negatiever afschilderen, omdat ze hun berichtgeving afstemmen op de standpunten van hun eigenaars.

Agendasetting: Media spelen een belangrijke rol bij het vormen van de publieke agenda. Ze worden dan ook vaak gestuurd door de agenda die ze formuleren. Dit betekent dat het oppakken van negatieve verhalen over immigratie betekent dat de media zich vervolgens aan dit frame moeten houden en het reproduceren, bijvoorbeeld door verslag te doen van de controverse die mediakanalen genereerden door verslag te doen van negatieve mediaverhalen.

Culturele vooroordelen: Media-inhoud is vaak een weerspiegeling van culturele vooroordelen die heersen in de samenleving. Als er een onderliggend vooroordeel is tegen immigranten in de samenleving, kan dit doorsijpelen in de mediaverhalen, waardoor bestaande vooroordelen worden versterkt.

Sourcingpraktijken: Journalisten vertrouwen vaak op officiële bronnen zoals overheidsrapporten of verklaringen. Als deze bronnen anti-immigrantengevoelens uitdragen, kunnen ze de toon en de inhoud van de berichtgeving in de media beïnvloeden.

Tegenargument: men kan aanvoeren dat de feiten die ten grondslag liggen aan de slechte prestaties van immigranten accuraat zijn en dat de media de situatie accuraat weergeven. Als tegenargument voor deze observatie is het belangrijk om te erkennen dat de bovengenoemde bronnen rekening houden met dergelijke slechte prestaties bij het analyseren van de negativiteitsbias. Het is ook belangrijk om te kunnen bespreken of de oorzaken voor de vermeende slechte prestaties te wijten zijn aan sociaaleconomische factoren, gesuggereerde 'culturele waarden' of anti-immigratievijandigheid.

Een casestudy is de reactie in Nederland op een essay van voormalig centrum-links politicus Paul Scheffer "het multiculturele drama", gepubliceerd in 2000 in de krant NRC. Sterke reacties op het essay creëerden een eigen mediadynamiek. Het essay werd vervolgens overgenomen door politieke elementen, waaronder de populistische politicus Pim Fortuyn, die de eerste doorbraak van extreemrechts populisme in de Nederlandse politiek leidde.

Vervolgens moeten we analyseren hoe deze negatieve beeldvorming de anti-immigrantentitudes beïnvloedt. Het eerste mechanisme is dat bestaande anti-

immigratie attitudes versterkt worden door confirmation bias. Het tweede mechanisme is dat de media sommige mensen overhalen om een meer anti-immigranten houding aan te nemen, bijvoorbeeld omdat veel mensen geneigd zijn om mediafiguren overtuigend te vinden. Het derde mechanisme is dat de media politici dwingen om te reageren op deze negatieve verhalen. Politici hebben prikkels om niet 'soft' over te komen bij negatieve verhalen. Dit leidt er vervolgens toe dat ze beleid voorstellen dat negatief is voor immigrantengemeenschappen.

De impact van dit probleem is driedig:

De negatieve media-aandacht leidt tot negatieve attitudes in de bredere samenleving, waardoor de tolerantie voor immigranten afneemt. In het dagelijkse leven kan dit leiden tot stereotypering en discriminatie, bijvoorbeeld op het werk of op school.

De media-aandacht moedigt politici aan om strenger beleid te voeren dat schadelijk kan zijn voor immigrantengemeenschappen, zoals een restrictief toelatingsbeleid en strenge politiewetten.

Immigrantengemeenschappen zelf kunnen negatief reageren. Ze kunnen zich tot zondebok gemaakt voelen en minder bereid zijn tot interactie met de bredere gemeenschap. Er kunnen spanningen binnen de gemeenschap ontstaan. Immigrantengemeenschappen vormen ook een divers blok, en dat kan betekenen dat er spanningen zijn tussen verschillende gemeenschappen, waarbij bepaalde groepen anderen de schuld geven van de negatieve stereotypering.

Bovendien zijn deze stereotypen in de media gebaseerd op een vertekend wereldbeeld en is het onwaarachtig en oneerlijk om deze gemeenschappen als zodanig af te schilderen.

Link: Tot slot kan de rol van de media in het vormen van verhalen over immigranten niet worden onderschat. Gezien het huidige negatieve beeld dat de media schetsen van immigranten in Europa en de VS, moeten we deze schadelijke, oneerlijke en onjuiste stereotypen ontkrachten.

Positieve versterking en integratie

Stelling: Positieve mediaportretten van prestaties van immigranten kunnen dienen als een krachtig instrument om dominante negatieve stereotypen te ontkrachten en het welzijn van immigranten te bevorderen.

Stelling: Positieve mediaportretten kunnen de sociale integratie van immigranten bevorderen.

Analyse: Zoals geanalyseerd in het vorige argument, spelen de media een centrale rol in de vorming van de publieke perceptie. Door de nadruk te leggen op de prestaties van immigranten kunnen de media een positief verhaal creëren, dat een gevoel van erbij horen en acceptatie onder de autochtone bevolking bevordert.

Het doet dit door immigranten te verbinden via positieve frames die hen helpen vermensenlijken binnen de dominante groep, door gelijkenissen in levenservaringen uit te drukken en door de verhalen van immigranten te koppelen aan populaire verhalen. Bovendien kan het beleid meer realistische feiten en statistieken tonen die de successen van immigratie aantonen.

Tegenargument: Critici kunnen aanvoeren dat een focus op succesverhalen kan leiden tot het stereotype van immigranten als overpresteerders, wat wrevel kan opwekken bij de autochtone bevolking. Dit kan leiden tot het probleem van de "modelminderheid", zoals Aziatische-Amerikanen.

Tegenargument: Hoewel het essentieel is om de valkuil van het creëren van een nieuw stereotype te vermijden, kan het delen van diverse succesverhalen uit verschillende domeinen en socio-economische achtergronden helpen om deze bezorgdheid weg te nemen. Door een realistisch spectrum van immigrantenervaringen in beeld te brengen, kunnen de media een genuanceerder begrip kweken van immigranten als gewone mensen met hun unieke verwezenlijkingen en uitdagingen. Bovendien zullen deze verhalen zich afspelen binnen de context waar negatieve attitudes al bestaan. Zo'n koerscorrectie zal waarschijnlijk niet zo snel plaatsvinden. Het kostte Aziatisch-Amerikanen bijna vijf decennia om de verdachtmakingen uit de Tweede Wereldoorlog van zich af te schudden.

Impact: Door negatieve stereotypen tegen te gaan, kunnen positieve mediaportretten de publieke opinie beïnvloeden en een meer inclusieve houding tegenover immigranten bevorderen. Dit kan leiden tot hechtere samenlevingen en een betere integratie van immigranten. Bovendien kan het ook informatie opleveren voor de beleidsvorming, door beleidsmaatregelen aan te moedigen die de diverse realiteiten van immigratie weerspiegelen in plaats van zich te laten leiden door misvattingen en angst.

De rol van de media

Verklaring: De rol van de media in het bieden van een objectief en neutraal perspectief is cruciaal voor een evenwichtige weergave van immigranten, en dit omvat ook het delen van succesverhalen van immigranten.

Context: De media spelen twee belangrijke rollen. Ten eerste houden ze de macht verantwoordelijk. Ten tweede bieden ze een nauwkeurig venster op de wereld om de

besluitvorming van mensen te verbeteren. Door ten prooi te vallen aan negatieve stereotypen wordt de rol van de media vertekend.

Analyse:

De functie van de media is om het publiek te informeren over verschillende maatschappelijke elementen en realiteiten. Dit omvat de diverse ervaringen van verschillende groepen in de samenleving, zoals immigranten. Uitsluitend berichten over de negatieve aspecten van immigratie weerspiegelt deze realiteit niet. Zoals elke groep zijn de ervaringen van immigranten complex en divers, variërend van ontberingen tot opmerkelijke prestaties. Door de positieve aspecten over het hoofd te zien, slagen de media er niet in een volledig beeld te geven. Bovendien presteren immigranten bewonderenswaardig in een groot aantal statistieken. Elke volgende generatie, naar welke groep je ook kijkt, presteert beter dan hun ouders. Bepaalde immigrantengemeenschappen overtreffen zelfs de gastgemeenschappen op het gebied van onderwijs en economische prestaties.

De media krijgen bepaalde bevoegdheden om hun taak uit te voeren. Ze krijgen speciale bescherming, zoals persvrijheidswetten. Ze hoeven geen bronnen vrij te geven in rechtszaken. We doen dit omdat we dit belang toekennen aan de media - maar rechten brengen ook plichten met zich mee. Deze plichten worden niet alleen gevoeld door wetten - de media werken ook met hun eigen ethische codes, zoals een verbod op het aannemen van geschenken van geïnterviewden. Bovendien kennen we een bepaalde maatschappelijke macht toe aan de media, aangezien het grote publiek zijn informatie uit de media haalt en hen een bepaald respect toedicht.

In dit scenario misbruiken de media hun macht als ze selectief berichten over de ervaring van immigranten. Dit is een oneerlijk gebruik van de wettelijke en sociale macht van de media. Dit is een evenwicht dat gecorrigeerd moet worden.

Tegenargument: de media moeten wel degelijk verantwoording afleggen. Dit vereist neutraliteit van de media. Ze moeten daarom berichten over de negatieve situaties rond immigranten, omdat dit het meest volledige beeld geeft van wat er in de samenleving gebeurt.

Tegenargument: dit is onwaar als we kunnen bewijzen dat a) de feiten niet ondersteunen dat immigranten het verdienen om negatief afgeschilderd te worden, b) eerdere mediavervormingen een negatief beeld hebben gecreëerd dat actief vervormd moet worden.

We zouden meer immigratie moeten willen

Bewering: immigratie is een netto goed waarvan we meer zouden moeten willen. Berichtgeving in de media die de verhalen van immigranten ondersteunt, is

belangrijk om het vertrouwen van het publiek in een ruimer en inclusief immigratiebeleid op te bouwen.

Analyse

Immigratie is om een aantal redenen belangrijk. Het vergroot de economie van een land door de aanwas van geschoolde arbeidskrachten, vaak in gebieden waar een grote vraag is naar extra arbeidskrachten, zoals in de gezondheidszorg (denk Fillipino's in het Verenigd Koninkrijk), de industrie (denk aan Indiase kenniswerkers in de tech-sectoren van Silicon Valley of de halfgeleiderindustrie in Eindhoven) en de bouw (denk aan de Poolse en Roemeense migratie naar Noordwest-Europa. Het draagt bij aan het culturele kapitaal van een land en het delen van normen.

Tegenargument: immigratie brengt ook hoge kosten met zich mee, en niet alle immigratieverhalen zijn succesverhalen. Immigranten verhogen de druk op lokale diensten, bijvoorbeeld door de vraag op oververhitte huizenmarkten te verhogen. En immigranten zijn vaak oververtegenwoordigd in misdaadstatistieken.

Tegenargument: veel van deze kosten zijn overgangskosten, dat wil zeggen dat je ze effectief kunt plannen. Bijvoorbeeld door meer huizen te bouwen. De oververtegenwoordiging van immigranten in misdaadstatistieken valt vaak weg als je rekening houdt met hun sociaaleconomische achtergrond.

Positieve verhalen kunnen inspireren tot een beter immigratiebeleid. Politici reageren vaak op de publieke opinie. Als de media een positief beeld schetsen van immigranten, kan dat de publieke opinie beïnvloeden en daarmee ook politieke beslissingen. Het immigratiebeleid van Canada wordt vaak aangehaald als voorbeeld van een land waar positieve verhalen hebben geleid tot een acceptatievere benadering van immigratie, waarbij de Canadese nationale identiteit werd gekoppeld aan een 'natie van immigranten'. Dit heeft Canadese politici het politieke kapitaal gegeven om een meer inclusief immigratiebeleid te ontwikkelen. Een beter immigratiebeleid betekent meer kansen voor geschoolde immigranten, economische groei en wederzijdse culturele uitwisseling.

Impact: Deze berichtgeving in de media leidt tot een sterkere en meer inclusieve samenleving.

Argumenten voor oppositie

Verplichting van de media om waarheidsgetrouw te berichten

Verklaring: De media hebben een inherente verplichting om waarheidsgetrouw te berichten, wat ook inhoudt dat ze gevallen van uitsluiting, lijden of kwetsbaarheid van immigranten moeten behandelen.

Context: We zijn het eens met de stelling: de media zijn een vitaal radertje in de machinerie van een democratische samenleving. De rol van de media gaat verder dan het verschaffen van nieuws en informatie - ze geven vorm aan het publieke debat, beïnvloeden beleidsbeslissingen en fungeren als waakhond tegen de machten door verantwoording en transparantie te garanderen. Om deze rol effectief te vervullen, moet het zich houden aan de principes van journalistieke integriteit, waaronder nauwkeurigheid, eerlijkheid en evenwichtigheid.

Belangrijk is dat we het niet eens zijn met het voorstel om de negatieve kant te beschrijven. Het tonen van negatieve verhalen over de ervaring van immigranten is niet vertellen dat immigranten allemaal werkloze criminelen zijn - het is het delen van hun lijden, de moeilijke paden die ze moesten bewandelen op hun reis naar hun gastland, arbeidsdiscriminatie, discriminerende praktijken aan de grens, enzovoort.

Deze botsing van context is voor beide teams belangrijk om te analyseren. De meest succesvolle analyse zou kijken naar waarom de media structurele redenen hebben om prioriteit te geven aan één of beide soorten context en analyseren welk type context het meest waarschijnlijk het publiek zal activeren.

Analyse:

Negatieve verhalen over immigranten zijn vaak gebaseerd op feiten. Immigranten worden vaak geconfronteerd met uitdagingen zoals uitbuiting, sociale uitsluiting en discriminatie. Taalbarrières, gebrek aan toegang tot openbare diensten of raciale profilering zijn veel voorkomende ervaringen voor veel immigranten. Media-aandacht voor deze verhalen is geen daad van discriminatie, maar een erkenning van deze realiteit.

of het bagatelliseren van deze negatieve verhalen ondermijnt de plicht van de media om een waarheidsgetrouw en volledig beeld te schetsen. Hoewel het waar is dat succesverhalen kunnen inspireren en opbeuren, bieden gevallen van lijden of uitsluiting kritisch inzicht in systemische problemen die moeten worden aangepakt. Deze verhalen, hoe ongemakkelijk ook, maken deel uit van de immigrantenervaring. De verslaggeving over de omstandigheden van immigranten in detentiecentra aan de Amerikaanse zuidgrens beïnvloedde bijvoorbeeld de publieke opinie en leidde tot oproepen tot beleidswijzigingen tegen de regeringen van Obama en Biden.

Het in beeld brengen van het lijden van immigranten kan ook leiden tot empathie en begrip bij het publiek, wat leidt tot een meer inclusieve samenleving. De berichtgeving in de media over de Syrische vluchtelingencrisis speelde bijvoorbeeld

een belangrijke rol bij het vermenschelijken van de kwestie en het mobiliseren van internationale steun. Als de benarde situatie van vluchtelingen te positief wordt afgeschilderd, kan dit een averechts effect hebben. In Denemarken werden vluchtelingen uit Syrië gezien als "te rijk", wat leidde tot een beleid waarbij vluchtelingen juwelen en familiestukken moesten afstaan om hun verblijf te "betalen".

Een mogelijke maar meer riskante analytische lijn is het ondersteunen van verslaggeving over moeilijkheden in immigratiegemeenschappen, zoals moeilijkheden bij het vinden van werk en problemen met criminaliteitscijfers. De houding die je hier moet aannemen is dat A) deze aspecten schadelijk zijn voor deze individuen en vaak worden de schadelijke effecten gevoeld door immigranten, B) dat leiders van lokale gemeenschappen vaak willen dat er actie wordt ondernomen en gefrustreerd zijn door ambtenaren die niet bereid zijn om actie te ondernemen uit angst om extreem-rechtse verhalen te voeden, en C) een versie van het derde argument rond meerderheidsreacties.

Impact: Als de media hun verplichting nakomen om waarheidsgetrouw te berichten, kunnen ze een beter geïnformeerd publiek debat over immigratie bevorderen. Door zowel de verwezenlijkingen als de moeilijkheden van immigranten te presenteren, kunnen de media bijdragen tot het vormgeven van een immigratiebeleid dat meer de realiteit weerspiegelt en doeltreffender is in het aanpakken van de uitdagingen waarmee immigranten geconfronteerd worden. Daarnaast kan een evenwichtige weergave van immigrantenverhalen ook bijdragen tot een meer empathische en inclusieve samenleving door immigranten te vermenschelijken en meer begrip te kweken voor hun ervaringen.

Het risico van selectieve vertegenwoordiging van modelminderheden

Verklaring: Uitsluitend focussen op prestaties van immigranten kan leiden tot een selectieve vertegenwoordiging van 'modelminderheden', waardoor stereotypen worden versterkt en ongelijkheden blijven bestaan.

Context: De term 'modelminderheid' verwijst naar een demografische groep waarvan de leden geacht worden een hogere graad van sociaaleconomisch succes te bereiken dan het gemiddelde van de bevolking. Dit succes wordt meestal toegeschreven aan een sterke werkethiek, een hoge onderwijswaarde en hechte gezinsstructuren. De bekendste stereotype voorbeelden zijn de Aziatische "tijgermoeders", zoals gepopulariseerd door Amy Chua in haar boek "Battle Hymn of the Tiger Mother". Hoewel het positief lijkt, kan de mythe van de modelminderheid schadelijke verwachtingen scheppen en systemische problemen over het hoofd zien.

Analyse:

Door de nadruk te leggen op succesverhalen kunnen de media onbedoeld het idee bevorderen van modelminderheden, specifieke immigrantengroepen die worden voorgesteld als consequent succesvol en bloeiend. Dit kan leiden tot een niet-representatief beeld van de migrantenervaring, waarbij de nadruk ligt op diegenen die tegenslagen hebben overwonnen om buitengewoon succes te boeken, terwijl de overgrote meerderheid die voortdurend worstelt, wordt verwaarloosd. Er zijn een aantal redenen waarom de media zich selectief bezighouden met deze stereotypen.

Beschikbaarheid van bronnen in de media. Journalisten behoren vaak tot een hoogopgeleide klasse, wat betekent dat het waarschijnlijker is dat ze banden hebben met leden van modelminderheden dan met meer rechteloze gemeenschappen. Het is gemakkelijker om succesverhalen te vinden in gemeenschappen met goede connecties. Het is ook minder waarschijnlijk dat bestaande verhalen in twijfel worden getrokken, wat kan leiden tot een reactie van lezers, wat mediakanalen waarschijnlijk willen vermijden.

Het concept van de modelminderheid kan maatschappelijke stereotypen verder versterken, waardoor individuen uit deze gemeenschappen onder te grote druk komen te staan om aan deze verwachtingen te voldoen. Aziatisch-Amerikanen worden bijvoorbeeld vaak bestempeld als een modelminderheid in de VS, wat heeft geleid tot verwachtingen van universele hoge prestaties binnen deze bevolkingsgroep, waarbij de diversiteit en individualiteit van ervaringen binnen deze groep wordt genegeerd.

De focus op prestaties kan de systemische uitdagingen waarmee immigranten geconfronteerd worden verdoezelen. Door individuele succesverhalen in de kijker te zetten, kunnen de media onbedoeld het idee versterken dat succes louter een kwestie is van individuele inspanningen en de structurele barrières negeren waarmee veel migranten geconfronteerd worden. Dit kan de aandacht afleiden van noodzakelijke systemische veranderingen, zoals een betere toegang tot onderwijs en gezondheidszorg, eerlijke tewerkstellingspraktijken en een rechtvaardig immigratiebeleid.

Deze selectieve voorstelling kan ook leiden tot ongelijke media-aandacht voor verschillende migrantengemeenschappen, wat bijdraagt tot een scheve perceptie van deze gemeenschappen. Als de media zich bijvoorbeeld zouden concentreren op succesvolle verhalen van één bepaalde migrantengroep, zou dat de indruk kunnen wekken dat deze groep 'succesvoller' of 'beter geïntegreerd' is dan anderen, wat mogelijk verdeeldheid en wrok onder verschillende migrantengroepen kan aanwakkeren.

Impact: De selectieve vertegenwoordiging van modelminderheden kan schadelijke maatschappelijke gevolgen hebben. Het kan stereotypen in stand houden, systemische problemen maskeren en verdeeldheid zaaien tussen verschillende

immigrantengemeenschappen. Het kan ook immigranten die niet voldoen aan deze succesverhalen van zich vervreemden, waardoor ze zich over het hoofd gezien en ondergewaardeerd voelen.

Potentieel verzet van het publiek

Verklaring: Alleen focussen op de verwezenlijkingen van immigranten kan leiden tot een reactie van het publiek, vooral van diegenen die vinden dat de media de complexiteit van immigratiekwesties niet volledig weergeeft.

Context: Het vertrouwen van het publiek in de media is van vitaal belang voor hun rol als informatieverstrekker en maatschappelijke waakhond. Dit vertrouwen kan in gevaar komen als de media een selectief of bevooroordeeld perspectief presenteren. De afgelopen jaren is het vertrouwen in de media afgenomen, stemmen meer mensen op rechtsradicale partijen en is een niet onbelangrijk deel van het publiek kwetsbaarder voor het geloven in nepnieuws of samenzweringstheorieën.

Analyse: Als de media zich voornamelijk richten op de verwezenlijkingen van immigranten, kunnen sommige doelgroepen dit opvatten als een strategische vermijding of minimalisering van de uitdagingen die immigratie met zich meebrengt. Ze kunnen vermoeden dat de media selectief berichten om een bepaalde agenda te promoten, wat kan leiden tot scepsis en een verminderd vertrouwen in de media. Dit wantrouwen kan de geloofwaardigheid van de media ondermijnen, evenals het vermogen van de media om een geïnformeerd publiek debat te faciliteren.

Door de ontberingen en systemische problemen waarmee immigranten vaak geconfronteerd worden over het hoofd te zien, kunnen de media bovendien onrechtstreeks bijdragen tot het sentiment dat immigranten het 'gemakkelijk hebben', waardoor sociale verdeeldheid en misverstanden verder aangewakkerd worden. In gebieden waar immigratie een controversieel onderwerp is, kan een dergelijke selectieve berichtgeving bijvoorbeeld onbedoeld de vijandigheid tegenover immigranten versterken, die worden gezien als begunstigen van onterechte positieve berichtgeving.

Zelfs als we deze schade niet als mogelijk beschouwen, is het waarschijnlijk dat een groot deel van de bevolking de door de media gepresenteerde informatie simpelweg als irrelevant of onwaar zal afdoen en zal overstappen op meer bevooroordeelde bronnen, waaronder accounts op sociale media. Dit zal niet de verandering teweegbrengen die het voorstel wil zien.

Impact: Dit verzet kan de publieke opinie polariseren en leiden tot een meer verdeelde samenleving. Het kan ook de inspanningen voor een evenwichtiger immigratiebeleid belemmeren, omdat het debat wordt gedreven door percepties en wantrouwen in plaats van alomvattend begrip. Het verankert dit debat ook verder in kwesties van wantrouwen in elites.

Strategische overwegingen, taal en ethische overwegingen

Debaters moeten de nuances van de motie in gedachten houden. Er wordt niet gepleit voor het negeren van de uitdagingen waarmee immigranten worden

geconfronteerd, maar voor het benadrukken van hun prestaties. Dit subtiele onderscheid zal een belangrijk strategisch punt zijn in het debat.

Taalgebruik moet zorgvuldig gebeuren. Het labelen van immigranten kan stereotypen creëren, dus is het cruciaal om naar immigranten te verwijzen als individuen met hun unieke verhalen.

Vanuit een ethisch standpunt moet het debat gaan over media-ethiek met betrekking tot waarheidsgetrouwheid, objectiviteit en evenwichtige berichtgeving.

De volgende termen zitten vol ideologische vooronderstellingen en moeten in een debat zorgvuldig worden toegepast en gecontextualiseerd.

Immigranten: Deze term verwijst naar personen die naar een ander land zijn verhuisd met de bedoeling om zich daar te vestigen. De term wordt echter vaak ruim gebruikt en kan een diverse groep mensen homogeniseren met verschillende redenen om te migreren, verschillende wettelijke statussen en verschillende culturele achtergronden. Het wordt ook vaak geassocieerd met negatieve stereotypen, deels als gevolg van bepaalde mediaverhalen en politieke discourses.

Expats: Deze term verwijst meestal naar professionals of geschoolde arbeiders die tijdelijk in een ander land wonen dan hun thuisland. Er wordt echter vaak een raciale of economische vooringenomenheid geassocieerd met de term, omdat hij voornamelijk gebruikt wordt voor Westerse bedienden en zelden voor migranten met een laag inkomen of individuen uit bepaalde regio's. Dit creëert een kloof en bestendigt stereotypen over immigranten. Dit creëert een kloof en houdt stereotypen over immigranten in stand.

Vluchtelingen: Vluchtelingen zijn mensen die oorlog, geweld, conflicten of vervolging zijn ontvlucht en een internationale grens zijn overgestoken om veiligheid te vinden in een ander land. Soms worden de termen 'vluchtelingen' en 'migranten' door elkaar gebruikt, wat tot verwarring en misverstanden kan leiden. Het onderscheid is belangrijk omdat deze twee groepen door verschillende internationale rechtsstelsels worden beschermd en recht hebben op verschillende bijstands- en beschermingsmaatregelen.

Gastgemeenschappen: Deze term verwijst naar de lokale gemeenschap die vluchtelingen of immigranten opvangt. Het kan soms echter een eenrichtingsrelatie impliceren, alsof de 'gastheren' alleen maar geven en de nieuwkomers alleen maar ontvangen. Dit kan voorbijgaan aan de wederzijdse voordelen en bijdragen die immigranten en vluchtelingen vaak leveren aan hun nieuwe gemeenschappen.

Illegale immigranten/immigranten zonder papieren: Naar immigranten verwijzen als "illegaal" kan criminaliteit impliceren en hen ontmenselijken. De term

"ongedocumenteerd" is ethisch gezien meer gepast, omdat het duidt op een gebrek aan wettelijke documentatie zonder de persoon te criminaliseren.

Economische migranten: Deze term verwijst naar mensen die in de eerste plaats om economische redenen migreren, zoals op zoek naar betere kansen op werk of betere levensomstandigheden. De term wordt echter vaak pejoratief gebruikt of op een manier die de legitieme redenen die mensen hebben om op zoek te gaan naar een beter leven, ondermijnt. De grens tussen economische migranten en vluchtelingen kan ook vaag zijn, omdat veel mensen hun thuisland ontvluchten vanwege een combinatie van factoren zoals economische ontberingen, conflicten en vervolging.

Literatuur

Het debat bouwt voort op theorieën over media-involed, zoals de Agenda Setting Theory, de Spiral of Silence en de Framing Theory, en laat zien hoe media de publieke opinie kunnen vormen.

Academische literatuur, zoals "Media and Migration" van Kunz, M., et al. (2011), biedt uitgebreide inzichten in de relatie tussen media en immigratie. Wetenschappers als Entman en Rojecki (2000) hebben uitgebreid gesproken over de beeldvorming van niet-blanke mensen in de media en benadrukken de implicaties van mediaportretten op het publieke sentiment en de beleidsvorming.

Stereotypen en media

Entman en Rojecki (2000) identificeerden media-framing als een krachtig instrument dat het verhaal rond immigranten vormgeeft. Ze ontdekten dat de media immigranten, vooral die van kleur, vaak in een negatieve context plaatsten - en hen vaak associeerden met criminaliteit, economische lasten of culturele bedreigingen. Ook een onderzoek van Bleich et al. (2015) naar berichtgeving in de media in Europa toonde aan dat immigranten onevenredig vaak werden geassocieerd met negatief nieuws.

Nieuwszenders zoals The Guardian en Al Jazeera hebben uitgebreid bericht over de vooroordelen en negatieve stereotypen in de berichtgeving over immigranten in de media. Ze benadrukten hoe negatieve voorstellingen bijdragen aan een vertekend beeld bij het publiek, waardoor stereotypen en angst worden versterkt.

Invloed op publieke opinie en beleid

De invloed van mediaverhalen op beleidsvorming is uitgebreid bestudeerd. Volgens een rapport van het Migration Policy Institute (2018) kan de publieke opinie, gevormd door mediaverhalen en extreemrechtse politieke actoren, aanzienlijke druk uitoefenen op de beleidsvorming, wat soms leidt tot een restrictief immigratiebeleid. Selectieve vertegenwoordiging en de mythe van de "modelminderheid

De kwestie van selectieve vertegenwoordiging en de impact ervan is ook uitgebreid besproken. In de literatuur wordt vaak verwezen naar de mythe van de "modelminderheid" als voorbeeld. Dit stereotype, dat meestal van toepassing is op Aziatische immigranten in de VS, schildert hen af als uniform succesvol dankzij hun harde werk en hoge morele normen. Hoewel het positief lijkt, stellen wetenschappers zoals Wu (2014) dat dit verhaal de diverse ervaringen van deze gemeenschappen simplificeert en verkeerd weergeeft, waardoor systemische problemen vaak worden verhuld en wrok wordt aangewakkerd.

Media als instrument voor verandering

Daarentegen is er een groeiende hoeveelheid literatuur die pleit voor een verschuiving in de beeldvorming van immigranten in de media. Ramasubramanian (2011) suggereert bijvoorbeeld dat media een krachtig instrument kunnen zijn om stereotypen tegen te gaan, empathie te bevorderen en integratie aan te moedigen door het publiek bloot te stellen aan positieve verhalen over immigranten op individueel niveau - maar ook dat het omgekeerde waar is.

Bronnen

"Ras: hoe het is om op te groeien als lid van een 'modelminderheid'." (21 december 2020). All Things Considered (NPR). Opgehaald van <https://www.npr.org/2020/12/21/948873834/what-its-like-to-grow-up-as-a-member-of-model-minority>

Akkerman, T. (2018, juli). The Impact of Populist Radical-Right Parties on Immigration Policy Agendas: Een blik op Nederland. Rapport Migratiebeleid.

Bleich, E., Bloemraad, I., & De Graauw, E. (2015). Migranten, minderheden en de media: Informatie, representaties en participatie in de publieke sfeer. Tijdschrift voor Etnische en Migratiestudies, 41(6), 857-873.

Dixon, T. L., & Williams, M. L. (2015). The changing misrepresentation of race and crime on network and cable news. Tijdschrift voor Communicatie, 65(1), 24-39.

Eberl, J.-M., Meltzer, C. E., Heidenreich, T., Herrero, B., Theorin, N., & Lind, F. (2018). Het Europese mediadiscours over immigratie en de effecten ervan: een literatuuronderzoek. European Journal of Communication, 33(2), 207-223.

Entman, R. M., & Rojecki, A. (2000). Het zwarte beeld in de witte geest: Media en ras in Amerika. University of Chicago Press.

Scheffer, P. (2000, januari 29). Het Multiculturele Drama. NRC Handelsblad.

Ramasubramanian, S. (2011). The impact of stereotypical versus counter-stereotypical media exemplars on racial attitudes, causal attributions, and support for affirmative action. Communicatieonderzoek, 38(4), 497-516.

Wu, F. H. (2014). De modelminderheid: Aziatisch Amerikaans 'succes' als mislukking van rassenverhoudingen. Geel: Race in America Beyond Black and White, 39-77.

Dit huis is van mening dat natuurlijke hulpbronnen nooit het eigendom mogen zijn van particuliere actoren.

Definitie

Nationale hulpbronnen - materialen van de aarde die worden gebruikt om het leven te ondersteunen en in de behoeften van mensen te voorzien - betekenen in de context van dit debat bossen, rivieren, zeeën, maar ook olie-, gas- en mineraalreserves op de planeet. Het Amazoneregenwoud is bijvoorbeeld een natuurlijke hulpbron, net als de Grasbergmijn, 's werelds grootste goud- en koperreserve.

Particuliere actoren worden gedefinieerd als individuen, groepen individuen (met uitzondering van politieke gemeenschappen) of particuliere bedrijven. In de overgrote meerderheid van de relevante gevallen zijn "particuliere actoren" die natuurlijke hulpbronnen bezitten particuliere bedrijven. Wanneer natuurlijke hulpbronnen geen eigendom zijn van particuliere actoren, zijn ze eigendom van staten of andere, kleinere politieke entiteiten, van niemand of van overheidsbedrijven.

Context

Deze motie is geen beleidsmotie, dus we voeren geen daadwerkelijke maatregelen uit (geen nationalisatie of iets dergelijks), we discussiëren alleen over de vraag of natuurlijke hulpbronnen al dan niet eigendom moeten zijn van particuliere actoren.

Argumenten voor stellingen

Privébezit van natuurlijke hulpbronnen is schadelijk voor het milieu

De primaire motivatie van particuliere actoren voor de winning van natuurlijke hulpbronnen is winst. In de meeste gevallen gaat het om bedrijven: investeerders hebben in die bedrijven geïnvesteerd en verwachten een rendement op hun investering. De manier waarop natuurlijke hulpbronnen worden beheerd door particuliere bedrijven verschilt op verschillende manieren van de manier waarop niet-particuliere entiteiten dat doen:

- 1) Natuurlijke hulpbronnen die eigendom zijn van private actoren worden altijd verhandeld. Als een natuurlijke hulpbron eigendom is van een private entiteit, is het waarschijnlijk dat de private entiteit zal proberen om op de een of andere manier voordeel te halen uit die natuurlijke hulpbron - dit kan betekenen dat het bos wordt gekapt, ertsen worden gedolven of olie wordt gewonnen. In het beste geval zal een

private entiteit de natuurlijke hulpbronnen gewoon 'bezitten', maar zelfs in dit geval zou dit slechts speculeren zijn dat de natuurlijke hulpbronnen in de toekomst voor een hogere prijs kunnen worden verkocht aan een private entiteit die ze zou willen exploiteren.

Ter vergelijking: als een hulpbron eigendom is van een niet-particuliere actor, kan een beslissing over wat er met die hulpbron moet gebeuren gebaseerd zijn op niet-economische logica: een bos kan onaangeroerd blijven omdat de lokale bevolking daar plezier in heeft of een oliebron in zee kan onontgonnen blijven omdat de lokale gemeenschap enorm veel waarde hecht aan het welzijn van de vissen in het gebied. Het economische belang van een natuurlijke hulpbron kan voor een niet-particuliere speler van nul en generlei betekenis zijn, maar voor een particuliere speler is economie meestal het enige dat telt.

Het kappen van bossen vermindert de kwaliteit van de lucht en draagt bij aan de opwarming van de aarde, intensieve mijnbouwactiviteiten maken de omgeving vaak ernstig aangetast en onbewoonbaar, en het winnen van de meeste soorten natuurlijke hulpbronnen opent de deur naar ongelukken, zoals olielekages of branden.

Omdat particuliere entiteiten bijna koste wat het kost winstmaximalisatie nastreven, is de kans veel groter dat ze veiligheidsmaatregelen en voorzorgsmaatregelen verwaarlozen, waardoor de kans op ongelukken groter wordt, of dat ze gewoon schaamteloos weigeren om milieuregels na te leven, iets wat veel minder snel gebeurt wanneer natuurlijke hulpbronnen worden beheerd door niet-particuliere actoren.

De olieramp met de Deepwater Horizon, een milieuramp die plaatsvond in de Mexicaanse Golf in 2010, is een van de voorbeelden van de catastrofe waartoe een ongecontroleerde drang naar winst kan leiden.

- 2) In gevallen waarin natuurlijke hulpbronnen worden ontwikkeld, zullen niet-particuliere actoren waarschijnlijk beter werk leveren als het gaat om de bescherming van het milieu. Dit komt omdat ze bijna altijd rekening moeten houden met het bredere effect van hun acties - het kan een private entiteit bijvoorbeeld niet schelen wat er gebeurt met de kwaliteit van de bodem nadat een mijn in een bepaald gebied volledig functioneel is gemaakt of hoe de kwaliteit van het drinkwater zal worden beïnvloed. Het gaat om de mijn en de winst die ermee kan worden gemaakt. Ter vergelijking: als de mijn eigendom is van een lokale gemeenschap, is het veel waarschijnlijker dat er rekening wordt gehouden met al deze 'negatieve externe factoren'. Dezelfde logica geldt wanneer een bepaalde natuurlijke hulpbron wordt gecontroleerd door een schijnbaar afgelegen regering - dezelfde regering is, zelfs in het ergste geval, op zijn minst gedeeltelijk afhankelijk van de steun van het volk om te regeren, misschien is het zelfs afhankelijk van de stemmen van de mensen die in het getroffen gebied wonen.

Aangezien een aangetast milieu iets is waar mensen over het algemeen niet van houden, betekent gemeenschappelijk eigendom van natuurlijke hulpbronnen

waarschijnlijk dat er beter voor het milieu zal worden gezorgd dan in het geval van privé-eigendom.

Dit argument toont aan dat privé-actoren aanzienlijk meer schade toebrengen aan het milieu, en de impact van dit argument is immens. Veel van de schade die aan het milieu wordt toegebracht, is van het soort dat iedereen treft (opwarming van de aarde) en is daarom van groot belang, maar de gevolgen zijn ook meer verspreid, aangezien de exploitatie van verschillende natuurlijke hulpbronnen directe en specifieke schade toebrengt aan de bevolking die in het getroffen gebied woont, wat grote gevolgen heeft voor hun gezondheid, welzijn en als gevolg daarvan hun vermogen om gelukkig en in vrede te leven.

Privébezit van natuurlijke hulpbronnen is immoreel

Natuurlijke hulpbronnen zijn niet gecreëerd door een individu of een groep individuen, ze zijn er al sinds mensenheugenis en voor het overgrote deel van het bestaan van de mensheid maakten ze deel uit van 'het gemeenschappelijke'. In tegenstelling tot producten, ambachtelijk of agrarisch, zijn natuurlijke hulpbronnen niet gecreëerd of verbeterd door een individu, ze zijn de schepping van de natuur. Wanneer de maatschappij natuurlijke hulpbronnen privatiseert, schendt ze het recht op eigendom van alle anderen, aangezien iedereen in gelijke mate aanspraak kan maken op natuurlijke hulpbronnen.

Het lijkt geen twijfel dat zelfs wanneer natuurlijke hulpbronnen eigendom zijn van een lokale gemeenschap of een overheidsconsortium, ze tot op zekere hoogte vervreemd zijn van alle anderen. De omvang van de schade is echter veel kleiner, omdat publieke eigendomsvormen vaak slechts voertuigen zijn waarmee het concept van gemeenschappelijk eigendom wordt uitgeoefend. Aan de andere kant is privébezit van natuurlijke hulpbronnen exclusief van aard - als je iets privatiseert, verwijder je het eigendom van 'het gemeenschappelijke' naar 'het individu'.

Het is ook waar dat een gemeenschap een beslissing kan nemen om het eigendom van een natuurlijke hulpbron te verkopen of af te staan aan een private entiteit. Deze beslissing kan volledig geïnformeerd lijken en soms zelfs in het belang van de gemeenschap die de beslissing neemt. Dit betekent echter niet dat het immoreel is, aangezien een dergelijke beslissing niet alleen wordt genomen namens de eigenlijke besluitvormers, maar ook namens degenen die niet hebben deelgenomen aan het besluitvormingsproces. Bovendien worden natuurlijke hulpbronnen, wanneer ze geprivatiseerd worden, vervreemd van al diegenen die er nog van moeten profiteren of die er ook recht op hebben - de ongeborenen. Tot slot, hoe democratisch of doordacht een democratische beslissing ook is, sommige zaken zouden buiten het bereik van democratische besluitvorming moeten vallen. Net zoals het onaanvaardbaar is dat een democratisch orgaan beslist over het beperken van fundamentele mensenrechten, is het onaanvaardbaar dat iemand beslist om natuurlijke hulpbronnen te vervreemden van hun rechtmatige eigenaars, de mensen.

Privatisering van natuurlijke hulpbronnen schaadt de economische welvaart van de samenleving

Natuurlijke hulpbronnen zijn vaak een belangrijke bron van rijkdom voor een land en fungeren vaak als een kracht die groei produceert en in stand houdt, de levensstandaard van de bevolking beïnvloedt en armoede vermindert. De winning van mineralen en steenkool vertegenwoordigt maar liefst 48% van het BBP van Tadzjikistan en veel ontwikkelingslanden zijn voor hun economische groei sterk afhankelijk van de exploitatie van een of andere vorm van natuurlijke hulpbronnen.

Natuurlijke hulpbronnen, die zo belangrijk zijn als ze zijn, mogen om de volgende redenen niet worden vergokt en in particuliere handen worden gegeven:

1. Privébezit van natuurlijke hulpbronnen creëert privéwinsten. Natuurlijke hulpbronnen zijn vaak eindige hulpbronnen (olie, mineralen, ertsen, ...) met een consistente of consistent groeiende vraagbasis. Dit betekent dat de exploitatie van natuurlijke hulpbronnen vaak zeer winstgevend is. Wanneer natuurlijke hulpbronnen geprivatiseerd worden, gaat alle winst die gemaakt wordt met de exploitatie ervan naar de eigenaars. Het is waar dat er vaak belasting wordt betaald over de inkomsten en dat de eigenaren de arbeiders moeten betalen en soms lokaal materiaal moeten kopen, maar dit valt vaak in het niet bij de winsten die deze bedrijven maken. Belangrijk is dat wanneer natuurlijke hulpbronnen geprivatiseerd worden, ze vaak verkocht worden aan eigenaren uit de ontwikkelde wereld. Dit is vooral belangrijk wanneer privatisering plaatsvindt in ontwikkelingslanden, omdat dit kan leiden tot een aanzienlijke uitstroom van kapitaal uit het land. Elk jaar stroomt er naar schatting 60 miljard USD aan kapitaal uit Afrika en dit is aanzienlijk meer dan alle hulp die binnenkomt bij elkaar.

Sommigen zouden kunnen aanvoeren dat privébezit van natuurlijke hulpbronnen de risico's op corruptie vermindert en de bedrijven in kwestie dus economisch duurzamer maakt. Deze kritiek is echter vaak gebaseerd op de veronderstelling dat privébedrijven op magische wijze kunnen ontsnappen aan corruptie en dat er geen maatregelen kunnen worden genomen om corruptie te bestrijden. Maar zelfs in het ergste geval, als we toegeven dat corruptie in het management van overheidsbedrijven aan de orde van de dag is, is de corruptie meestal kleinschalig en gelokaliseerd en worden 'winsten' uit corruptie binnen de lokale omgeving gehouden en dit is nog altijd relatief beter dan winsten die van enkele van de armste landen ter wereld naar de rijkste landen vloeien. En het is bekend dat publiek bekende bedrijven ook zeer succesvol zijn - zoals het geval van Saudi Aramco laat zien, 's werelds op één na grootste bedrijf qua inkomsten (vanaf 2022).

2. Privé-eigenaren kunnen in hun streven naar hogere winsten vaak ook bepaalde hulpbronnen overexploiteren en zich richten op de voordelen op korte termijn ten koste van het nutteloos maken van die hulpbronnen op de lange termijn. Twee factoren beïnvloeden dit fenomeen: de druk van de aandeelhouders om rendement te halen uit hun investeringen, en de beperkte levensduur - wanneer eigendom privé is, is het eigendom van echte individuen die er het meeste uit willen halen tijdens hun leven. In vergelijking hiermee wordt bij collectieve vormen van eigendom de

sterftecomponent verwijderd, waardoor het beheer van natuurlijke hulpbronnen aanzienlijk langer duurt. Naast economische schade kan overexploitatie ook leiden tot zeer concrete milieuschade, zoals watertekorten, verlies van bosareaal en het uitsterven van soorten, zoals al aangetoond in een eerder betoog.

Argumenten van de oppositie

Particulier eigendom van natuurlijke hulpbronnen bevordert economische groei en welvaart

Natuurlijke hulpbronnen leveren op zichzelf weinig tastbare voordelen op voor de gemeenschappen eromheen. Een ertsafzetting is alleen nuttig als het banen creëert voor de gemeenschap en ondergrondse oliereserves hebben nul gevolgen voor het leven boven de grond als ze onaangeroerd blijven. Het is de exploitatie of ontwikkeling van natuurlijke hulpbronnen die waarde creëert en daarmee welvaart voor de samenleving.

Hoewel natuurlijke hulpbronnen efficiënt beheerd kunnen worden door gemeenschappen, doen gemeenschappelijke eigendomsvormen het vaak veel slechter dan particuliere eigendomsvormen. Daar zijn verschillende redenen voor:

1. De stimulans om een succesvol bedrijfsmodel te creëren is extreem hoog als het gaat om privé-eigenaren. Private actoren zijn meestal bedrijven en die bedrijven zijn eigendom van aandeelhouders. Door de aandelen te kopen, hebben de aandeelhouders een investering gedaan in het bedrijf en ze verwachten een rendement op hun investering. Dit betekent dat ze waarschijnlijk druk zullen uitoefenen op het management van het bedrijf: om ervoor te zorgen dat het werkproces zo soepel mogelijk verloopt, dat er wordt bezuinigd op onnodige kosten, dat alle benodigdheden tegen concurrerende prijzen worden ingekocht. In het geval van particuliere actoren is deze stimulans om druk uit te oefenen op het management sterker dan in het geval van overheids-eigendom, omdat in tegenstelling tot het laatste geval het eigen geld en de eigen middelen van de eigenaren op het spel staan.
2. Bovendien, zelfs wanneer het management van privé-bedrijven faalt (en om eerlijk te zijn komt dit niet zelden voor), is dit niet het einde van de wereld - in feite is het een zegen, omdat dit betekent dat ze worden weggeconcurrereerd door andere, efficiëntere bedrijven die hun plaats innemen. Dit gebeurt niet in het geval van gemeenschappelijke eigendomsvormen, omdat zelfs inefficiënte bedrijven vaak worden gesteund door de maatschappij. Dit komt het duidelijkst tot uiting in het feit dat staten bedrijven in natuurlijke hulpbronnen die eigendom zijn van de overheid subsidiëren, die vaak ook de markt monopoliseren, waardoor de stimulans voor het management om de productie te optimaliseren nog kleiner wordt.
3. De egoïstische drijfveren van particuliere actoren zullen waarschijnlijk leiden tot duurzame ontwikkeling van hulpbronnen (om op de lange termijn winst te blijven maken) en tot het bevorderen van goede relaties met lokale gemeenschappen (omdat mogelijke protesten of bestraffende overheidsmaatregelen schadelijk zijn voor het bedrijf). Hoewel het dus niet te ontkennen valt dat sommige particuliere mijnbouw-, oliewinnings- en andere soortgelijke bedrijven een erbarmelijke staat van

dienst hebben op het gebied van werknemersrechten en milieu, zijn deze bedrijven uitschieters ten opzichte van de algemene bedrijfslogica die doorgaans probeert duurzame en werknemersvriendelijke bedrijven te runnen. Daarnaast komen wanpraktijken vaak voor bij bedrijven die natuurlijke hulpbronnen beheren en die niet in privébezit zijn - vaak zijn ze zelfs nog ernstiger en kunnen ze hun oorsprong vinden in praktijken die markten geneigd zijn te corrigeren (bijv. discriminatie van een specifieke etnische groep).

Bovendien kunnen de ergste excessen van de particuliere markt door staten worden gereguleerd - landen kunnen milieu- en arbeidsnormen instellen, dus als de negatieve externe effecten die door particuliere actoren worden veroorzaakt te groot worden, hebben staten mechanismen om ze aan te pakken, zelfs in gevallen waarin het eigendom over natuurlijke hulpbronnen particulier is.

Al deze factoren dragen bij aan een effectief beheer van natuurlijke hulpbronnen. Dit is op zichzelf geen voordeel, maar de implicaties ervan zijn dat wel: er worden banen gecreëerd en in stand gehouden, belastingen kunnen de uitbreiding van de diensten van de staat financieren en er worden aanvullende bedrijven gecreëerd. Al deze voordelen zijn vooral belangrijk voor de minst ontwikkelde landen ter wereld die soms een overvloed aan kostbare natuurlijke hulpbronnen bezitten - het zou een tragedie zijn om de productiekrachten van privékapitaal deze hulpbronnen niet te laten benutten en vooruitgang te brengen aan de verslaafde gemeenschappen.

Privébezit van natuurlijke hulpbronnen is een basisrecht

Individueel hebben een onvervreemdbaar recht op leven, eigendom en vrijheid. John Locke rekende eigendom tot de onvervreemdbare rechten omdat eigendom ook gezien kan worden als een uitbreiding van de mens. Als individuen een bepaald eigendom waarderen, zetten ze er een deel van zichzelf 'in' en wordt dat eigendom tot op zekere hoogte een deel van hen. Privébezit is dus een uitbreiding van de lichamelijke autonomie van individuen. Deze logica is ook van toepassing op natuurlijke hulpbronnen in het bijzonder, aangezien veel minerale afzettingen, mijnen of zelfs rivieren waardevol zijn geworden door de ontdekking of door hard werken van specifieke individuen. Zij namen risico's bij het 'tot leven brengen' van die bron en daarom verdienen ze het om er eigenaar van te zijn.

Meer nog, privébezit is ook noodzakelijk voor individuen om hun vrijheid volledig te kunnen uitoefenen. Als mensen geen eigendom kunnen bezitten, zijn ze niet in staat om te vechten tegen mogelijk onrecht dat wordt veroorzaakt door overheden en zijn ze niet in staat om onafhankelijke beslissingen te nemen, omdat ze iets hebben waar ze op kunnen leunen. Deze logica is van toepassing op alle eigendommen, maar natuurlijke hulpbronnen zijn hier niet anders.

